

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

— Amerika'da, Nixon'un aleyhinde gösteriler yapıldı. —

Yazısız

Uniroyal ve Bilen Şöför Trafik Hizmetinde:

sağdan gidiniz!

**Bomboş تنها yollarda
sağdan gitmeye lüzum var mı?**

Evet. Her yerde, her zaman,
EVET! Yolun solundan gitmek,
hem sizin, hem karşıdan veya
arkadan gelenler için tehlikelidir.
Canınızı, malınızı, eşinizi,
çocuklarınızı, ananızı, babanızı,
düşünüyorsanız.

Bilen Şöför gibi yapınız:

SAĞDAN GİDİNİZ!

Herkes sağdan giderse yollar
daha emin olur!

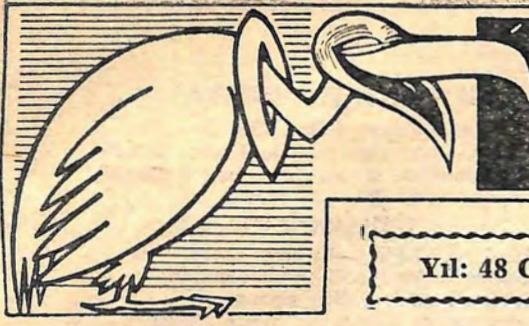
**Niçin Bilen Şöför
Uniroyal lâstığını tercih eder?**

Çünkü bütün Uniroyal lâstiklerinde iki özel
dış kat vardır : Omür zırhı ve ısı kesici duvar.
Uniroyal'in iç katları ise son derece sağlam bir
naylon gövde etrafında toplanmıştır.
Bütün bu özellikleri Uniroyal'i memleketimizin en
sağlam, en dayanıklı lâstığı haline getirmiştir.

Bilen Şöför'ün lâstığı.

(Manajans : 1433 — 73)

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 18 Sayı: 22

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ

20 Mayıs 1970

TAM ELLİBİR YIL ÖNCE...

TAM ellibir yıl önce, güzel bir Mayıs sabahı, Kızkulesi açıklarında bir eski ve küçük gemi, yolcu bekliyordu.

Bandırma idi geminin adı.

Ve Mustafa Kemal Paşa idi beklediği yolcunun adı.

Galata rıhtımında bir küçük kalabalık birikmişti. Bir kaç gazeteci de vardı aralarında... Paşa'ya bir haber getirdiler: İngilizler, Mustafa Kemal'in Anadolu'ya geçeceğini haber almışlar. Yolda batıracaklarını Bandırma vapurunu...

Gergin bir hava esiyordu ortalıkta..

Vedalaşma sona erdi.

Sandallara binildi.

Vapura çıkıldı.

Küçük ve köhne bir gemiydi bu... İngilizlerin batırması bir yana, Karadeniz'in dalgalarına karşı koyacağı bile şüpheliydi. Boğaz'dan esen rüzgârla hafif hafif sallanıyordu. Mustafa Kemal Paşa geminin bir an önce hareket etmesini istiyordu. Ne var ki tam bu sırada İtilâf devletlerinin subaylarını taşıyan bir motor vapura yanaştı. Subaylar tırmanmaya başladılar gemiye... Silâh ve cephane arama-taraması yapılacaktı.

Mustafa Kemal Paşa:

— Görevinizi yapın!.. dedi yabancı subaylara...

Ve arkadaşlarına döndü; Dolmabahçe önünde demirlemiş savaş gemilerini eliyle göstererek devam etti:

— Bunlar, işte böyle yalnız demire, çeliğe, silâh kuvvetine dayanırlar. Maddeden başka şey bilmezler. Bağımsızlık ve özgürlük uğruna savaşmaya azmetmiş bir ulusun kudret ve kuvvetini idrakte yetersizdirler. Biz silâh ve cephane değil, ülkü ve iman götürüyoruz.

Yabancı subaylar görevlerini bitirdikten sonra gemiyi terkettiler.

Vapur kalktı.

Yunan ve İngiliz muhriplerine hınca bakıyorlardı Bandırma'nın yolcuları... Boğaz'dan yukarı doğru çıktıkça, Karadeniz'in serin rüzgârı esmeye başladı. Akşama doğru karanlık denizin sert dalgalarıyla boğuşmaya girişti Bandırma...

Türkiye'nin kurtuluşuna doğruydı rotası.

19 Mayıs'ta Samsun'a girdi vapur...

Mustafa Kemal ayaklarını karaya bastı ve arkadaşlarına:

— Haydi arkadaşlar, dedil, artık karada bize ölüm yok..

İşte o dakikadan başlayarak, demir-çelik ve silâh kuvvetiyle, millî kurtuluşun ülkü ve iman çarpışması

başlamıştı. Mustafa Kemal Paşa'nın liderliğindeki Anadolu, yedi düvele karşı açacaktı bağımsızlık bayrağını...

Küçük Bandırma teknesiyle Karadeniz'den Anadolu'ya taşınmış bir avuç ülkü ateşinin bütün memleketi tutuşturması için az bir zaman yetti.

Aradan ellibir yıl geçmiştir.

İç ve dış düşmanlara karşı savaşı başarıyla veren Türk ulusu, Cumhuriyeti kurdu. Ulusal devrimlerini yürürlüğe koydu. Köhne Osmanlı'dan kurtulup modern Türk anlayışına doğru adım adım ilerlemek, görevi oldu Atatürk devrimciliğinin...

Veniliğe, ileriye ve gençliğe açık bir Türkiye kurmuştu Atatürk.. bunun içindir ki 19 Mayıs'ı gençlik

bayramı olarak onayladık. Samsun'a ayak bastığı gün Atatürk:

— Haydi arkadaşlar.. demişti.

Aradan tam ellibir yıl geçmiştir.

Ne yazık ki bu ellibir yıl içinde nice çabalara rağmen Atatürk'ün dilettiği anlamda bir Türkiye yaratamadık. Hâlâ üç milyon çocuğumuz okulsuz.. hâlâ kara çarşıdan tümüyle kurtulamadı Türk kadını.. hâlâ yobaz çığlıkları yükseliyor Anadolu'nun her yanından.. ve hafız kurslarının Medrese özentisi öğrenimi içinde çocuklarımız kayboluyor.. buğdayımızı dışardan almazsak kara kara düşünen bir ulus olmaktan kurtulamadık...

Atatürk:

— Bağımsızlık ve özgürlük uğruna mücadeleye azmetmiş bir milletin kuvveti.. demişti ülkü ve iman gücüne...

Ülkü ve iman gücü birliğinde mutlu Türkiye'yi yaratacağımıza, birbirimizle didişerek, dövüşerek ve sanki Türkiye dünyadan kopmuş bir ülkkeymiş gibi çevremizi saran dış tehlikeleri hiç umursamıyarak sürüklenmekteyiz.

Genç Mustafa Kemallerin 19 Mayıs 1919 ruhuyla memleket sorunlarına yapıcı ve birleştirici açıdan eğilmelerine muhtacız. Tarih boyunca en müşkül anlarda aydınlığa çıkmasını bilen ulusumuzun yarınlarından hiç kimse kuşku duymamalıdır. Atatürk gibi bir öndere sahip olan toplumlar, yarınları umutla bakmak için yeterli gerekçeyi tarih sayfalarına yazmışlardır.

Geleceğin gidişi, tarihin gelişinden bellidir.

AKBABA

19 MAYIS HAREKETLERİ!

Polis hamama girer mi, giremez mi?

MUZAFFER İZGÜ

G LK kez kadın tellâklar girdiler araya:

— Yahu hanımlar, aklınızı başınıza toplayın, nenize gerek kavga, yunun yıkanın, çekin gidin evinize, dediler.

Dediler ama, tellâkları dinleyen kim? Fatih'li Mürüvvet, elindeki tasla Aksaray'lı Fehime'nin üzerine çullanınca, kadınlar hamamı bir kez daha karıştı. Çıgıllıklar, bağırışlar ve birbirine değen et sesleri...

— Ay, sen benim göğüslerimden tutar çekersin ha! Gözü körolasıca, kocam bile tutup da çekemez onu öyle, şıllık senil!

— Şıllık senin adıdır anladın mı, Fahrettin'in metresil...

— Ben ha!...

— Sen ya, Fahrettin'le üç yıl metres yaşamadın mı?

— Ay duyduunuz, bana iftira ediyor... Tutmayın beni Allahşkına!...

Haydi!l, hamam bir kez daha karıştı. Karıştı ki, ne karışma... Onları ayırmaya çalışan Şekerci'nin Nurhayat, yanlışlıkla bir taze gelinin ayağına basınca, memlekette iyi kaynana sembolü olarak ün yapmış bulunan dokuz çocuk anası Yıllım Fadime, bir kaplan çevikliğiyle Şekerci'nin Nurhayat'ın üzerine atlayarak saçlarına yapıştı:

— Seni gidi gıllığış karı senil, dedi, hâmile kadının ayağına basarsın ha!...

Nurhayat durur mu? O da dokuz çocuk anası Fadime'nin peştemalına yapıştığı gibi, her tarafını açıkta koyuverdi ellibeşlik kadının. Üstelik de:

— Seni gidi buruşuk senil demez mi?

İşte o zaman olan oldu, ne oldu, nasıl oldu bilinmez, tüm hamam girdi birbirine. Çıgıllıklar bir kat daha

arttı, çocuklar bir kat daha hızlı bağırıştılar... Göbektaşı pehlivan çayırına, kurnalar boks ringine döndü.

Tellâk Fatma, hızla koştu dışarıya. Kasada oturan hamamcının karısına:

— Ne duruyorsun, polise telefon et, millet içerde birbirini yiyor, dedi.

Onbeş dakika sonra hamamın çevresini çepeçevre toplum polisleri sarmışlardı. Hepsinde coplarını çıkarmışlar, komiserlerinin hücum emrini bekliyorlardı... Ama komiseri kapıda yaşlı bir kadın yakalamış:

— Giremezsiniz de giremezsiniz, diyor, başka bir şey demiyordu.

Komiser:

— Ama, hamfendi, diyordu, içerde kadınlar birbirlerini yiyorlar. Hem bize telefon edilmiş olduğuna göre, mutlaka bizi ilgilendiren bir şey olmalı.

— Giremezsiniz efendim, bırakın birbirlerini yesinler, size nesi?

— Tabanca bıçak?

— Tabanca bıçak mı? Ne arar onlarda ayol tabanca bıçak, hepsi de çıplak. Tastan başka hiçbir şeyleri yok.

Komiser:

— Ama makine, dedi.

— Ne makinellisi?

— Canım anlayışlı olun, şey makinesi diyorum işte, şey...

— Yok efendim yok, onlarda makineli falan yok. Dünyada bırakmam sizi içeriye, çünkü içeride benim de iki kızım var, söylemesi ayıp ikisi de çıplak...

Bu kez komiser, hamamcı kadına döndü:

— Bizi siz çağırmadınız mı? dedi.

Hamamcı kadın:

— Evet, dedi. Siz bakmayın bu kadına komiser bey, göreviniz yapın!

DÖRTLÜKLER :

ŞİMARİK KOMŞU'YA

Ağzımın içindedir Sisam, Sakız, Midilli, Sesim çıkmaz, burnumun dibinde Taşoz, Limni. Karanlıkta kalmışsın, «Fener» den medet umma! Kaşıup duruyorsun, «Pire» ni ezeyim mi?

KODAMANLAR

Buğday ithal edildi, beş altı sene sonra Elde insandan başka bir ihraç malı kalmaz. İşçilerimiz hayli döviz getirir amma Bizim kodamanları satsak hiç kimse almaz.

İSTANBUL YOLLARI

İyi hazırlanmışım büyük imtihanına, Hallacı Mansur benim çektiğimi çekmiş mi? Tanrın, İstanbulluyum, cennete girmem kolay! Bu yollardan geçene Sırat'tan geçmek iş mi?

ASMA KÖPRÜ İÇİN

Çeşmeler kurudu, çok sakamız var, Marifetimiz yok fiyakamız var. Köprüye milyonlar yatırdı beyler, Altından geçecek üç taka'mız var.

Dr. Ömer Lütfi ŞADOĞLU

Yaşlı kadın, kapının önüne iyiden iyiye gerildi:

— Hayır efendim giremezsiniz, burası kadınlar hamamı, dedi.

Komiser bu kez sert bir çıkış yaptı:

— Bana bakın hemşire, dedi, polis olayın olduğu her yere girer, anladınız mı?

— Anladım ama, çıplak kadınlarla dolu bir hamama polis giremez.

Bağırdı komiser:

— Girer efendim, mademki davet edilmişiz, öyleyse gireriz.

İçerden tas sesleri, çıgıllıklar, «Ay saçım», «Ay kalçam», «Ay göğüslerim» sesleri geliyordu. İçi görev aşkıyla yanıp tutuşan komiser daha fazla dayanamadı, dışardaki polislere:

— Hazırol! emrini verdi.

Polisler coplarını bir kez daha yokladılar, sonra şapkalarına el attılar. Yaşlı kadın bağırdı:

— Giremezsiniz!...

Komiser bağırdı:

— Gireriz, davet vaaar, gireriz!... Hücuum!...

Kendi önde, toplum polisleri ardında, hamamın içine daldılar. Komiserin kafası daha hamamın kapısından gözüküyordu ki, tüm kadınlar çıgıllığı basarak, karşı hücumla geçtiler... Bir anda, şıllıklığı, pörsü-

müşlüğü, buruşmuşluğu, metresliği, şunu bunu unutarak polise karşı tek vücut oldular. Ama çıplak vücut... İlk polis alnına bakır tası yiyip de, kapiya sereserpe uzanınca, komiser:

— Kalkan kullaaaaan! emrini verdi.

Ama kalkan da kâr etmedi... Aksaraylı Şükûfe ninenin ilk kocasından kalma üç kiloluk piring tas, komiserin tam kafasının ortasına güm diye inince, bu kez komiser de bayıldı... Komiserin bayıldığını gören polisler, bu kez hamamın kapısına yüklendiler...

Hamamın teslim alınması, akşama dek sürdü. Bu arada gazeteciler, ajans muhabirleri hamama do-luştular.

Haber devrili günün tüm gazetelerde manşet çıkınca, kamu oyu iyiden iyiye ilgilendi bu hamam olayıyla:

«Polis, kadınlar hamamına girebilir miydi, yoksa giremez miydi?»

Sonunda bu konu muhalefete mensup bir milletvekili tarafından Meclis'e getirildi. İçişleri Bakanı:

— Efendim, polis hamama girer, dedi. Nerede olay çıkmışsa, polis oraya girecektir. Üstelik ortada bir de davet var.

Pek çok milliyetçi bir partinin milletvekilli oturduğu yerden:

— Utanın utanın! diye bağırdı. Kadınlar cırlıçplak, olur mu hiç?

Bu söz üzerine, iktidar milletvekillerinden bir tanesi ünü yettiği kadar bağırdı:

— Polis mademki polistir, o görevini görür, çıplak kadını göremez.

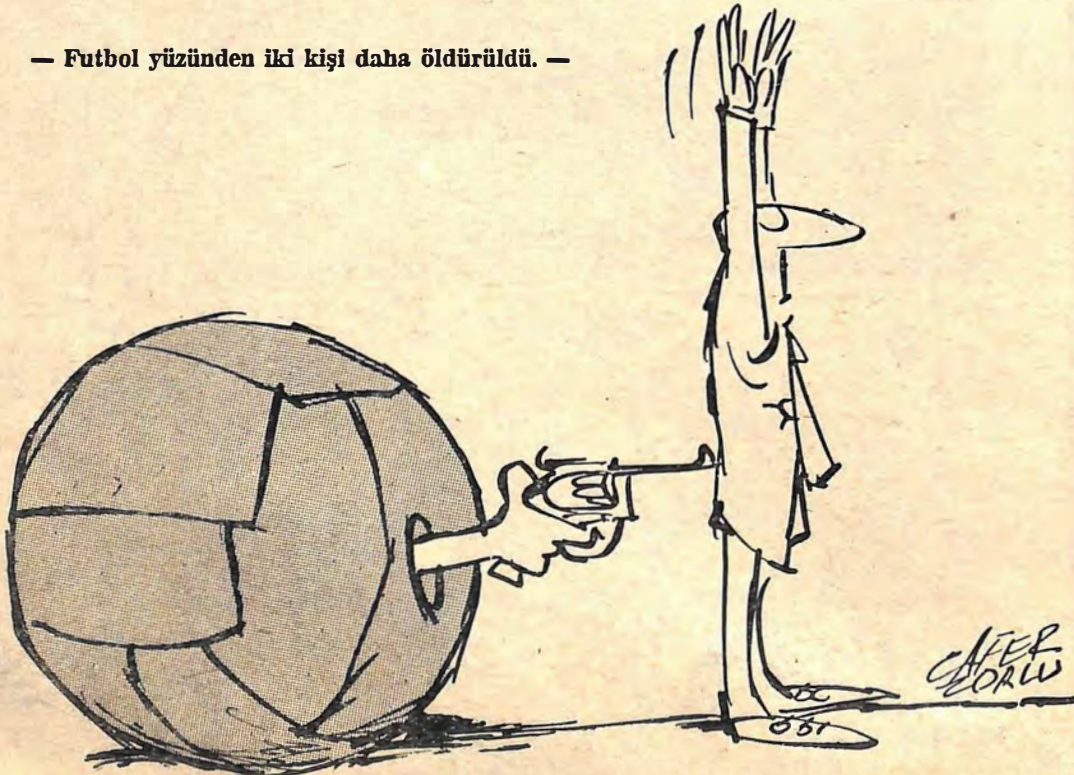
Gerginlik son radeye gelmişti ki, başkan oturuma yarım saat ara verdi. Yarım saatin sonunda iktidar milletvekillerinden biri kürsüye çıkarak:

— Arkadaşlar, dedi, bazı konularda size hak vermiyorum değiliz. Veriyoruz... Hele ben, çok hak veriyorum sizlere. Neden dersiniz, o günü hamamda benim kaynanam da varmış. Şu anda kadıncağız evde, «Kocam öleli yirmiye üç yıl oluyor, beni o günden bugüne toplum polisinden başka çıplak gören olmadı» deyip, ne aş yiyor, ne de ekme... Bu bakımdan, buraya yepyeni bir teklifle geliyorum. Gerçek olan bir şey varsa, uygulamada hatâ var. Bu hatâ giderildiği gün, artık böyle bir şeyler olmayacaktır. Teklifim şu arkadaşlar, —Hamam Polisi— kuralım.

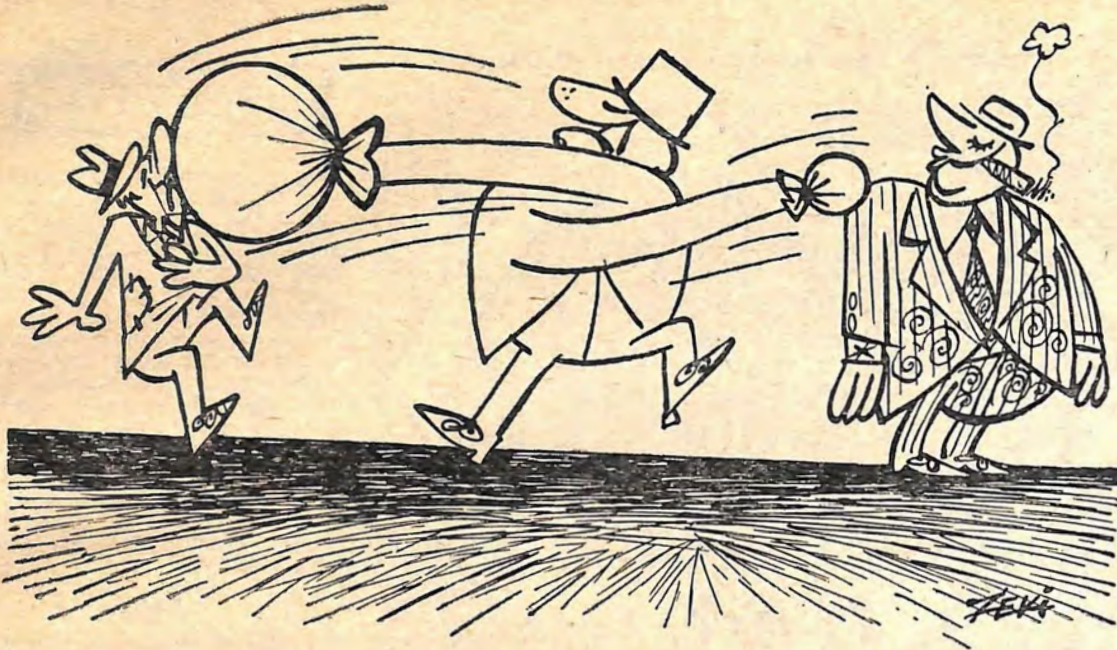
Öneri, milletvekillerinin ayakta alkışlarıyla hemen o dakikanın içinde benimseniverdi. Bundan böyle, her hamamda kadınlardan kurulu, yirmi toplum polisi, bir kadın komiser, bir de kadın komiser muavini bulundurulmasına oy birliğiyle karar verildi...

Muzafter İZGÜ

— Futbol yüzünden iki kişi daha öldürüldü. —

— Eller yukarı!..

— Vergi sisteminde büyük eşitsizlik var. —

BATMAK fiili dilimizde bitmek, iflâs etmek, perişan olmak anlamında kullanılır.

Bir büyük felâketle burun buruna gelenler dövünürler:

— Eyvah, battık!

Basınımızda her gün aynı kaygı dile getirilir:

— Batıyor muyuz, batmıyor muyuz?

Parlâmentoda, forumlarda, oturma odalarında motorumlarda en çok hur çıkaran suçlama hep o konudur:

— Memleketi siz batırıyorsunuz!

— Hayır, siz batırıyorsunuz!

Gerçekten bu kadar korkulacak bir şey midir batmak?

Her zaman değil. Hattâ bazı hallerde asıl batamamaktan korkmak gerekir.

Batamayan bir karabatağın durumunu düşünün. Bir kaç saatte ölür ağıktan.

Ya da savaş sırasında dalma kapakları bozulmuş bir denizaltının halini gözünüzün önüne getirin. İkinci Dünya Savaşı sonuna doğru Atlantik'te bir Alman denizaltısının başına öyle bir şey gelmişti de, bir türlü batamadığı içi kısırlı maskara olmuştu.

Sonra size bir şey söyleyeyim mi? Aslında batmak o kadar kolay da değildir.

Yüzme bilmeyenler suya düşünce batıp boğulmamak için debelenirler ya, onları boğan bu debelenmedir işte. Nitekim boğulduktan sonra batmaz, suyun üstünde yüzerler.

Zıpkınla balık avlamayı denediyseniz bilirsiniz: dibe dalmak bayağı meseledir. Hattâ birçok sualtı avcılar batmayı kolaylaştırmak için bellerine demir ağırlıklar takarlar.

İşte biz bu güçlüğü yenmekte toplum olarak doğuştan becerikliyiz. Batmak, batırmak lâflarını felâket habercileri anlamında kullanacağımıza, bu konudaki Tanrı vergisi kabiliyetimizle öğrenmeyi öğrenmeliyiz.

YELPAZE

Çatmak ve batmak

O kabiliyetin dehşâya yakın olduğunu rahatça iddia edebiliriz. En büyük ve önemli limanımız İstanbul'da Haliç Körfezi batık teknelerle doludur. Ama bu bir marifet değil tabii.

Asıl marifet denizle ilgisi olmayan taşıtları da suya sokabilmektir.

Biz evvelallah o marifeti de gösteriyor, şehrin bütün kıyı caddelerinden otomobilleri sık sık denize bahlama daldırıyoruz.

(Kara ile denizi bir tutma geleneğimiz zaten fetih yıllarına kadar uzar. Fatih, atını denize sürmemiş, sonra donanmayı tepelerden aşırmamış mıydı?)

Düşünün: köprü batar mı? Her gün dünyanın dört yönünden haber yağıyor; hiç «Falan yerde filanca köprü battı» diye bir haber duydunuz mu?

Ama bir şehrin en işlek yolu üstündeki kısacık su geçidi hâlâ dubalı köprü olursa —hele o şehir İstanbul ise— işten bile değildir köprüünün batması.

Nitekim Haliç üstündeki emektar Galata Köprüsü ulusal eğilimimize uymak istercesine, batmak için can atmakta.

Dubalarından biri çatlayıp su doluyor. Güç belâ onarıyorlar. İki gün sonra komşu dubanın dişi deliniyor.

Hadi bunlar duba. Yâni denizin üstünde yüzen nesneler. İçlerine su dolunca batmalarına akıl erer.

Peki, iskelelere ne oluyor? Denizin dibine beton sütunlarla çakılı iskeleler batar mı?

İstanbul'da iseler batar onlar da.

İşte: Kabataş'taki araba vapuru iskelelerinden biri yavaş yavaş sulara gömülmekte. Derken ona özenmiş gibi Üsküdar'daki bir iskele de batmaya başladı.

Böyle şeylerden şikâyet edeceğimize, özelliklerimizi turistik açıdan değerlendirmeye bakmalıyız. İtalya'nın yana yatık Pizza Kulesi dünyaya ün salıyor da, Türkiye'nin suya batık iskeleleri niye hiç tanınmasın?

Çağrılar yaymalıyız:

— Gelin! Cennet yurdumuzu ziyaret edin! Masmavi kıyılarımızda, martıların ve altın güneşin altında, bizimle beraber köprülerimizin, rıhtımlarımızın, iskelelerimizin üstünde ağır ağır sulara batmanın heyecanını tadın!

Ama batmayı bir felâket saymakta direnen, yurdumuzdaki bu eğilimin ille de önlenmesini isteyen vatandaşlarımız varsa, onlara hatırlatırız ki batmaktan kaçınmanın ilk şartı, bir ülkenin aklı ve namuslu insanların hiç değilse bazı temel noktalarda elele verip işbirliği yapabilmeleridir.

O da Türkiye'de mümkün görünmüyor şimdilik.

Çünkü suya batma âdetimizden de kötü bir huyumuz var bizim: Birbirimize batıyoruz.

Refik ERDURAN

— MP. kongresinde büyük arbeye çıktı. —

— Nihayet bizim partiden de büyük bir şey çıktı!..

Yazısız

SON GÜNLER...

Herkes, aşağı yukarı herkes keyifsiz, «lejitimist» ler ve lejitimist olmayanlar. (Meşrutiyetçi ve tersi).

Bir Pirus savaşı sonucundaki gibi keyifsiziz!... O günden sonra Parlamento'da... Ha, o arada, bir sorum var herkese: Oylama neden elektronik cihazlarla yapılmıyor?...

Her sıranın üzerinde kabullü redli düğmeler var. Cihazlara güvensizlikten mi?... Başka neye olabilir?... Ahmet Mehmet'in yerine, Mehmet Ahmet'in yerine düğmeye basmaz ki... Koskoca insanlar... Koskoca milletin, koskoca temsilcileri... (O cihazlara güvensizlik, varına var! Örneğin, İstanbul'da Kültür Sarayında «sahneye çık» düğmesi yandıktan sonra, işareti veren, bütün artist localarını olanca yumruğuyla takılıyor tukluyor, yanan düğmeyi belki görmemişlerdir diye...) Herkes bir «başkaydı». Şimdiye değin bütün celselerde, öz özüne denk Ferruh Bozbeyle bile gegergindi.

... Sonrasını gazetelerde okumuş olacaksınız... Bir Pirus zaferi gibi keyifsizleştirdi iki taraf... Bu keyifsizlik de bütün başkente yayıldı... Halbuki bahar tamdı, tündü; güneşle, o aferist inşaatçıların, şurda burda, ki-reçlerin arasında unuttukları, iki salkım eski Ankara'dan leylâk dalarıyla (başka ne kladi ki?...), bırak bir vicdan gibi mavi göğüyle... Ah ah ah Akbabam, yine dertlendim bir yol.. iki yol.. üç yol...

KEYİFSİZİZ İŞTE:

Kabine içinde de honussuzluklar var. Kabine, iki dünyalı: İç kabine, dış kabine (ayırımı yapan ben değilim). Nedenise, yatırım Bakanlıklarına iç kabine deniyor, yatırımsız Bakanlıklara dış kabine deniyor! Dış kabine, iç kabine olmak istiyor, ister ister...

Tam, tüm baharda, başka türlü yaşamak isterdik bre... Buruk, sızılı, gergin, öfkeli değil... Sokaklar, polis, jandarmayla dolu... Yürüyüşler yürüyüşleri izliyor... Şu Zafer Meydanında anıtın altındaki, siyah mini etekli kız, ne de güzel, coşkusunda da, mübalâğasında da... Uf! Bizim Fatma'dan iki üç yaş büyük... Şu zürafa bacaklı, kor gözlü, oğlan, Ahmet'ten biraz kabadayıcı... Ne kalbsiz, ne anlayışsız büyüklükler: «Gençlik pöh, gençlik bööh... zecrii tedbir lâzım, zecrii...» diye olanca aptallığımızla kurumlanırken... O lanca aptallığımızla... Çok çok çok hoşnutsuz yüreğim,

ŞAHANE ZÜĞÜRT!

çok çok çok kararmış... Aptallığın karanlığına kararmış!

1970 YILI ORİJİNALİTESİ:

Bir Bakanlık... Hangi Bakanlık, canım söylemek istemiyor. Şu iki gözçagızımı gördüm de sıkıldım, buruldum, utandım.

... Uzun boylu, yeni kuşağın alımlılığıyla alımlı, saçları nah şuralara kadar genç kız, müdürün odasından içeri girdi... Yanakları al aldı... Sesi «patlamalıydı», kararıydı.

— «Efendim» dedi, müdüre, «bir komut ulaştırıldı bize. Erkek memur nöbetçiyken, yanında kadın memur bulunmayacak. Kadın memur

nöbetçiyken, yanında erkek memur bulunmayacak...»

E, bâri, harem selâmlık diye ayır-salar yapıları da, emri veren rahat etse. Yamacındakilerin bu «karakuşilikte» başka türlü rahat edeceklerini sanmıyorum, siz?...

ESKİ MECLİS'TEKİ TÖREN:

Ben kendim görmedim, çünkü Ankara'da yoktum.

Başka türlü güzelmış tören... O dirsek dirseğe oturan eski Meclisin tarihi salonunda, ellinci yıl!

En önde, beş pâk yüzlü çocuk oturuyormuş. Arkalarında «Devlet büyükleri»... Yoklama yapılmış elli yıl önceye göre.

Her halde İnönü, «Benim ismim okunduğunda, bana «hişt» de diye tembih etmişmiş ki, «Edirne milletvekili İnönü» diye çağrılınca, yanındaki hemencecik kolunu dürtmüş.

İlk Meclis üyelerinin onüçünün, sadece yedisi hazırılmış...

Sonra, «Ankara milletvekili» Atatürk'ün adı okunmuş... Herkesi bir coşku kaplamış «burda» diye cevap verilirken... Böyle coşku anları keşke bütün ömür sürse... Keşke... Ama o kadirlik sürmüş...

Kapıdan çıkınca yine büyüklerin görölmez kasaturları çekilmiş, birbirlerine... O coşku törenlikmiş sadece... Çocukluğumuzdaki bayram elbiseleri gibi.

DUO:

Bundan 25-30 yıl önceymiş. Konservatuarda, iki sanatkar, bale provaları yapıyorlarmış, bir erkek, bir kız... Bir duo'nun (ikili) provasını...

Birden kapı hisımla açılmış ve müdür bey girmiş, gözleri çakmak çakmak:

— «Ne yapıyorsunuz beraber?» diye gürlemiş...

— «Bir duo'yu çalışıyoruz.»

— «Yine duo olsun, ama ayrı ayrı çalışın.»

Bu hikâye beni çok güldürdü, artık güldürmüyor; çünkü, yine duo'ların ayrı çalışılması gerektiği komutunun verildiği günlere azıcık döndük deli...

«PUB»:

İngiltere'de her adım başında vardır. Fıçı kadar bira bardaklarıyla biralar içilir buralarda. Genç genç çocuklar girip çıkar, yanaklarında dışarının soğuğu, sonra içerinin sıcaklığı, Deri ceket kokuları gelir burnunuza, kahkahalar çınlatır kulaklarınızı.

Ankara'da da bir «Pub» açıldı, Dedeman Oteli'nin altında...

Fransa'da, hep «pour les moins de vingt ans», yirmi yaşının altındakiler, diye bölümler vardır mağazalarda. Ben işte bu yirmi yaşının altındakiler için sevindim... On-onbeş ırayla, gönüllerinin sultanlarını ağırlayabilecekler. Burmalı bıyıklar, yakıcı bakışlar arasında, eşek etinden döner yiyerek karanlıklara dalmaya mecbur olmayacaklar sinekler, kokular, yapışkan mermerli masalar arasında.

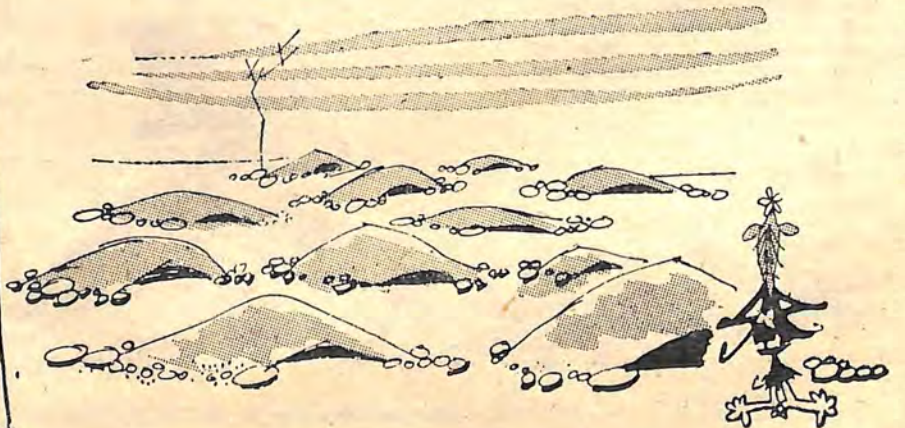
Bugünkü gençliğe, «pöf» diyene, ben bugünkü yaşlılık, «öööö» diye sim geliyor... Bir tek doğru dürüst toplantı yerleri yok oncağızların. Bir tek ucuz dansingleri yok oncağızların. Bir tek.. hiçbir şeyleri yok, oncağızların... Neyse bu «Pub» bir başlangıçtır inşallah!...

Nimet ARZIK

3.000 yıllık bir Zeus Altarı bulundu. — Gazeteler —

Bulunan...

Bulunamayan!..

Gayrettepe'de Gazanfer Özcan'ın dairesindeyiz... Panoramik bir manzara... Marmara, Boğaz, rahat koltuklar ve hızlı bir pan, Gazanfer Özcan suratını buruşturmuş ilk sualı bekliyor... Migren'i yine tutmuş... Baş ağrıyormuş... Fakat arada bir o sevimli tebessümünü çok şükür kullanıyor... Bana karşı hep naziktir kendisi...

«— Nasıl, biraz başınızın ağrısı geçti mi?... Sorulara başlayabilir miyiz?»

«— Aaa, ömürsünüz vallahi Suavi bey... Burda ne için bekliyoruz?»

«— Başınızın ağrısı geçsin diye...»

«— Ben kırkiki ateşle sahnede oynamış adamım... Sorun, sorun...»

«— Teşekkür ederim, işte ilk sorumu soruyorum...» Sual 1 — Geldiğime sevindiniz mi?

Cevap — Ne münasebet.. o sizin hüsnü kuruntunuz... Kimbilir ne münasebetsizlik için gelmişsinizdir...

Şimdi, başı ağrıyan aktör rolü kesiyorum... İyi mi?...

Yoksa yine bir müzikal mi sokuşturacaksınız?...

Gazanfer Özcan'ın beni tiyatro yazarı gözüyle görmesine boşverdim ve şık rob dö şambrına ve ipekli pijamasına bakarak ikinci sorumu sordum:

Sual 2 — Herkesi bu kıyafetle mi karşılırsınız?...

Cevap — Hayır... Bando mızıka ile...

İşi tuluata vurmuştu. İzah etmek zorunda kaldım:

Sual 3 — Tebarüz ettiremedim, yani pijama ile mi?...

Cevap — Tebarüzü bilmem ama, istirahatime tecavüz ettiniz. Beni hasta yatağımdan kaldırdınız...

Sual 4 — Ne önemi var?... Dördüncü soruya geldik... Bu soru çok önemlidir... Dikkat... Hayatta başarıya ulaşmak için hangi yolu seçersiniz?...

Cevap — Divanyolunu... Başkalari-

MESHURLARA

21 SORU

SORUP
SORUŞTURAN
SUAVİ
SUALP

GAZANFER ÖZCAN

na Koşuyolunu, acelesi olanlara da ayakyolunu tavsiye ederim...

Sual 5 — Kibritle çakmak arasında ne gibi belirli farklar vardır?...

Gazanfer bir sigara yaktı ve cevabını yaptırdı:

Cevap — A) İkisi de ilk çakışta yanmaz... B) Biri el maharetiyle, biri de kutudaki fosforla çubuktaki Cevriye'nin çakışmasından meydana gelen Fosforlu Cevriye karışımıyla bir alev meydana getiren enerjinin... Yahu birader uzatma, ver bir sigara da içelim...

Gazanfer beyin bu ilmi cevabı karşısında gözlerim doldu... Ona mesleki bir soru ikram ettim:

Sual 6 — Suflör kime denir?...

Cevap — Sefil hale gelmiş aktöre suflör, sefile hale gelmiş aktrise de suflöz denir... Birinden sülfirik asit, birinden sülföz asit elde edilir... Simgeleri (H2 So4 ve H2 So3) tür. Makyajda kullanılır...

Sual 7 — Sizce sahnede yapılan ilk hareket nedir?...

Cevap — Perdeyi hızla açıp, yerdeki tozları halkın üstüne, herkese müsavi dozajda püskürtmektir...

Sual 8 — Peki, buna cevap verin de görelim... En bozulduğunuz seyirci tipini tarif edebilir misiniz?...

Cevap — Hiç tiyatroya gitmek ihtimali olmadığı halde, ya başkasının hatırı, ya da kaba kuvvet zoruyla en ön sıraya kasten oturtulmuş, iki saat oyun süresince, oyunculara seyredeceğine, perde kornişlerini, tavan-daki tezyinatı seyreden, veya salondaki ampulleri sayan, yanında oturanın giyimiyle meşgul olan, arada bir tuvalete gider gibi kaçmaya yeltendiğinde yanındakiler tarafından zorla oturtulan hakiki veya hükmi şahıslardır...

Sual 9 — Bu sizin cephenizden... Peki, seyirci gözüyle soralım... Ya seyircinin en bozulduğu oyuncu tipi nedir?...

Cevap — Sahneye oyun oynayacağım diye çıkıp hile yapan oyuncudur... Kumarda da böyle değil midir?...

Gazanfer'in cevapları gerçekten zekâ fışkırtıyordu... Gülümsedim ve kendisine daha zor ve 1250 puan değerinde başka bir soru sordum:

Sual 10 — İyi bir aktöre ortalama kaç alkış düşer?...

Cevap — Etrafındakiler dağıtılan alkışları o kadar çabuk kapıp kendine mal ederler ki, bahsettiğiniz iyi aktöre bir porsiyon kalırsa ne mutlu... Ayrıca fazla alkış da iyi değil-

dir, baş ağrısı yapar... Bende olduğu gibi...

Gazanfer'in bu mütevazılığı karşısında hürmetle şapkamı çıkardım... Kendisine, sosyal yönü olduğunu sandığım onbirinci sorumu sordum:

Sual 11 — Sizce galayı kim çıkar-mıştır?...

Cevap — Avantadan içki içmek isteyen Yeşilay düşmanlarıyla, çocukluğunda fındık, fıstık, leblebi yemiş seçkin zevatın ilhdas ettiği bir gelenektir... Galada en istahlı kim-seler tiyatro münekktileridir. Fakat

Her sabah Marmara'ya karşı böyle pozumu atarım...

neticeden nedense kimsenin memnun kaldığı yaki değildir...

Gazanfer Özcan bu soruyu da ufak bir iki sıyrıkla atlatmıştı... Ona biraz sosyal soru sormak gayesiyle onikinci sorumu takdim ettim:

Sual 12 — Memleketin sosyal durumuna ne diyorsunuz?...

Cevap — Sadece Sosyal Sigortalar Kurumuyla olan ilişkimden başka sosyal bir harekette bulunmuyorum. Pardon... Çünkü fazla sosyal yeteneğimi, her gece sahnede harcıyorum...

Sual 13 — Sizce 13 rakamı uğursuz mudur?...

Cevap — Uğursuzluğu, yanındaki sıfırların adedine göre değişir... Bihassa toto ve piyangoda...

Sual 14 — Yumurta size dokunuyor mu?...

Cevap — Haddine mi düşmüş?... Yumurta da kim oluyor?... Kızar-

sam yerim onu be... Gönüüüüü... Yumurtalarımı pişirdiniz mi?...

Sual 15 — Yumurtayı boşverin de bu soruma yakışıklı bir cevap verin... Sokakta yoksul bir köpek görürseniz, ne yaparsınız?...

Cevap — Neden memlekete faydalı bir hayvan olmuyorsun?... Çalışsana deyip, beline bir tekme de ben atarım...

Sual 16 — Düşen bir uçaktan atladığınız anda, paraşütünüzü takmayı unuttuğunuzu anladığınız an ne hissedersiniz?...

Cevap — Ben paraşüt zaten takmam. Gömleğimin ütüsünü bozuyor.

Sual 17 — Neli sandöviç seversiniz?...

Cevap — Fenerbahçeli...

Sual 18 — Aşk mı, para mı?...

Cevap — Tabii paralı aşk...

Sual 19 — Şu duyduğunuz keman sesi size neyi hatırlatıyor?...

Cevap — Damdaki Kemancı'yı... Vakit bulup gidemedik...

Sual 20 — Karşısında oynamaktan zevk duyduğunuz oyuncu kimdir?... O sırada Gazanfer Özcan'ın kah-

valtısını rol arkadaşı ve aynı zamanda hayat arkadaşı Gönül Ülkü içeriye getirdi... Gazanfer o anda sualıme cevabı yaptırdı:

Cevap — Karım Gönül Ülkü... Ayrıca böyle söylemeye mecburum. Çünkü şu anda salona girmiş bulunuyor...

Sual 21 — Son sorumu nasıl buluyorsunuz?...

Cevap — El yordamıyla... Çünkü daha sormadınız. Şimdi benim de size bir sualim var: Çok geç oldu, ne zaman gidiyorsunuz?...

Gönül Ülkü'nün, «Ah çok ayıp... Adamı kızdırma Gazan (Gazanfer'in 12 santim kısaltılmışıdır), yoksa yeni oyunu kasten fena yazar da ak-si gibi münekktiller beğenir...» sesleri arasında pencereden (Dikkatinizi çekerim, sekizinci kattır) atladım... Arkamdan Gazanfer Özcan'ın lâtifeci sesleri kulağıma çalındı: «Aman Suavi beyciğim, dikkat edin, altınızda benzin istasyonu var...»

— Devamı arkada —

68inci ilimiz: MÜNİH

Semsi Belli

TREN Viyana garından hareket ettiği zaman vakit gece yarısını çoktan geçmişti.

Yolcuların büyük bir kısmı kayak sporu için civardaki dağlara yollanan kayakçılardı. Dağ elbiseleri içinde kızlarla erkekleri birbirinden ayırmak için bluzları ve pantolonları geren göğüs ve kalça kabarklığından başka hiçbir nirengi noktası yoktu. (Haritacı pederim!... Çok çok selâm ederim!...)

Yapayalnızdım bulunduğum kompartımanda. Yalnızlık Allaha mahsustur, dii mi efendim?... Tövbe estâfurullah, hâşâ huzurdan, ben Allah değildim, garip bir Tanrı kuluydum nihayet... Yalnızlık benim neyme?...

Uyku tutmaz. Okunacak kitabım yok... Simit'ler, Örümcük'ler, Çiklet'ler geride kaldı...

Yeni bir ülkeye, yeni bir çevreye yollandık artık. Her şeye yeniden başlamak lâzım, dii mi efendim?

Tek başına seyahat eden hiçbir hanım yolcusu yok mu bu trenin? Bu ne biçim tren? Bu ne biçim Avrupa? Falan, filân diye kendi kendime söylüyor, arada sırada içimden «Göndeeer Yâ Allah!..» diye Allah Baba'ya pulsuz dilekçeler sunuyordum.

Ne gelen var, ne giden... Tren, gecenin karanlık soğukunu yara yara devam ediyor yoluna...

Bu dalga içinde uyuklamışım.

Birden kapının açıldığını hissettim. Dilekçem onaylanmıştı her halde Tanrı katında. Büyük bir umutla gözlerimi oğuşturarak kapıdan içeri süzülen gölgeyi seçmeye çalıştım.

Uzun boylu... sık giyimli... kara kaşlı... kara gözlü...

Bir güzel kadın?

Hayır!... Bilemediniz!...

Bir genç kız?

Hayır!... Yine bilemediniz!...

Kayakçı bir hanım?

İ-uuh!... Yine bilemediniz!... Ve bilemeyeceksiniz de... Çünkü siz çok fesatsınız!... Aklınız, fikriniz hep o dalgalarda.. kuzum, siz hiç ayıp denilen bi şey bilmez misiniz?... Sizin kafanız hep bu dinamito ile mi çalışır?...

Kapıdan içeri giren yolcu, gerçekten uzun boylu, sık giyimli, dağ gibi bir adamdı.. anlaşıldı mı efendim?..

Başıyla selâm verdi. Karşıma geçti.

Kaşına, gözüne bakılırsa bir Avusturyalı, ya da bir Alman olamaz. Giyiminin şıklığına, elindeki fôtr şapkanın zarafetine göre ya bir Fransız olmalı, ya bir İtalyan, ya da bir İspanyol...

Tren, Münih'e ancak sabaha varacak. Bu uzun yol, ne uyumakla geçiyor, ne dalgaya düşmekle.

Yol arkadaşım ile bir-iki lâf edebilsem, belki oyalanırız bir süre... ama...

Yerimden hafifçe toparlandım. Yolcunun anlamsız yüzüne baktım:

— Par-les-Vous Française?

Yol arkadaşım, hayır anlamına gelen bir baş işaretini yaptı.

— Do you speak English?

Yine başını yukarı kaldırdı. «Hayır!» anlamına gelen bir işaret yaptı. Hoş.. bu ikinci soruma «Evet» deydi de İngilizce sohbete başlasaydı ne halt edecektim ki? Vereceğim tüm cevaplar «Merhaba!», «İyiyim, siz nasılsınız?», «Seni seviyorum!», «Teşekkür ederim!..» Geri tarafı nana...

GAM YEME GÖNÜL, GAM YEME!

İyice sıkılmıştım. Yol arkadaşım da benden sıkılmıştı galiba. Başımı geriye dayayıp, gözlerimi kapadım. Uyuklamaya çalışıyordum bir yandan, bir yandan da Matmazel Simit'i ve arkadaşlarını baş rollere çıkararak sinema oynatıyordum kafamın içinde.

Yol arkadaşım, bir ara kompartmanın kapısını açtı ve trenin koridoruna çıktı. Pencereden karanlıkları seyreliyordu her halde...

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Kafamda oynayan filmin bir antrak-tında kulağıma bir ses geldi. Çok sevdiğim bir türkünün sözleri ve nağmeleri yankılanıyordu trenin koridorunda:

**Kâmil olan kalmaz naçar
Gam yeme gönül, gam yeme!
Kara gündür gelir geçer
Gam yeme gönül, gam yeme!**

**Elif misin, hece misin
Gündüz müsün, gece misin?
Hüseyin'den yüce misin?
Gam yeme gönül, gam yeme!**

Yerimden nasıl fırladım, kompartmanın kapısını yıldırım hızıyla açıp koridora nasıl çıktım, ben de bilmiyorum şu anda.

Viyana'dan Münih'e yol alan ekspresin koridorunda biraz önceki uzun boylu ve sık yolcudan başka kimsecikler yoktu.

Birbirimizin dilini bilmediğimiz (!) için dakikalarca karşıdan karşıya şaşpal şaşpal bakıştığımız yol arkadaşım, başını pencereye dayamış, hafiften hafiften türkü söylüyordu...

Çorum'lu Haydar da şaşırvermişti bu karşılaşmadan. Türküsünü yarım bıraktı. Tekrar kompartmana girdik. Başladık, dereden-tepeden hoşbes etmeye.

Bin tane şahit lâzım Haydar'ın «Haydar» olduğuna, «Türk» olduğuna, «Çorumlu» olduğuna. Hattâ işsiz kaldığı için Viyana'dan Almanyaya gittiğine...

Yedi ay olmuş Avusturya'ya geleli. Çalışmış bir süre. Sonra işsiz kalmış. (Her halde Jigololuk mesleğinde pek acemi olmalı ki bir baltaya sap olamamış!...)

Sonra Almanyadaki hemşehrileriyle yazışmaya başlamış, burada işler kesat, oraya gelsem nasıl olur, diyerekten. Ve tatillerden yararlanarak atlamış Viyana garından trene... Ver elini Münih!...

68 İNCİ İLİMİZ: MÜNİH

Saat sabahın altısı mıydı, yedisi miydi, neydi, indik Münih Garı'nda trenden.

Ne gümrük, ne pasaport turnikesi, ne şu, ne bu.

Haydar, bir kaç ay önce yine gelmiş hemşehrilerini görmek için buralara. Ben ilk kez geldiğim için kararınca bana rehberlik etmeye çalıştı:

— Nerede kalacaksın ağabey?

— Daha belli değil, dedim. Bakalım, bir otel mi olur, yoksa bir pansiyona mı yerleşirim, sonra karar vereceğim!

Bavullarımı gösterdi:

— Bunları emanete verelim böyleyse!

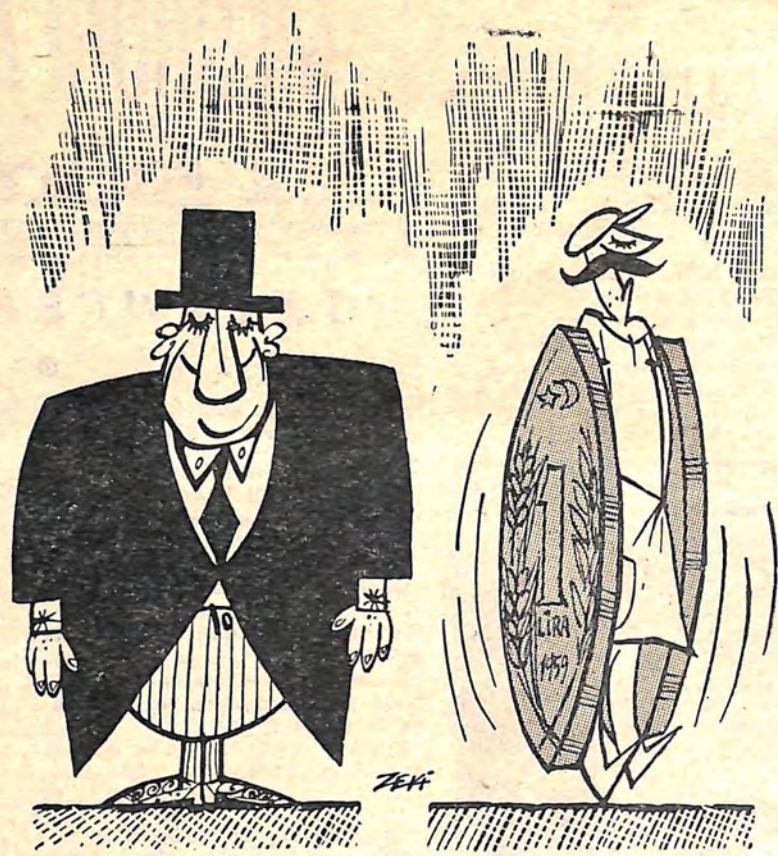
— Verelim Haydar!...

Dedik ve garın sağ başındaki otomatik emanet dolaplarına gittik. Ben anlamam bu dalgaların dilinden... Ama Haydar anlıyormuş.. galiba bir mark atuk kumbara gibi bir yarıktan.. sonra çelik dolabın kilitini çevirdik: Açıl, susam açıl!... demeye kalmadı dolabın kapağı açıldı. Bavulları, çantaları iteledik dolabın içine. Kapatık, kilitledik ve anahtarları cebimize koyup ayrıldık...

Münih Garı, 68 inci ilimizdeki yurttaşlarımızın içtima yeri!

Etrafta dolaşan kalabalığın dörtte üçü Türkçe konuşuyor. Almanlar ve diğer yabancılar azınlıkta...

En belirgin randevu yeri burasıymış. Arayan aradığını burada buluyor her zaman. Gar lokantası da öy-

Güvenme varlığa...

Düşersin darlığa!..

le... Her masada Erzurum'dan, Erzinan'dan, Manisa'dan, Malatya'dan, Tunceli'den, Maraş'tan insanlar... Kadınlar, erkekler, genç kızlar, delikanlılar.. hattâ çocuklar...

Bütün işyerleri tatilde olduğu için, herkes ortada, herkes piyasada...

Garın hemen biraz ötesinde İstanbul Kahvesi var. Daha beride daha başka Türk kahveleri, lokalleri, lokantaları...

T.H.Y. acentasının levhasından sonra gözüme çarpan birçok levha.. sokakları dolduran Türkçe sesler.. ellerde dolaşan Hürriyet, Milliyet, Cumhuriyet gazeteleri... Her yer ve her şey Münih'in gerçekten 68 inci ilimiz olduğunu fısıldıyor gözlerimize ve kulaklarımıza.

İstanbul Kahvesi'ne gittim. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen tüm masalar dolu. Sohbet edenler var, oyun oynayanlar var, günlük gazetelerinden Anavatan haberlerini izleyenler, kahvaltılık edenler var...

İstanbul Kahvesi'nden Karls Str. deki «Türk Lokali» ne geçtik. Maraşlı Hasan Hayri Önen'le birlikte.

Favorileri yanaklarını döven.. siyah gözlüklerinin altındaki bakışları fıldır fıldır dönen «Artist Mehmet» i burada tanıdım, Arguvan'lı İlyas Ülkü'yü burada.

Simens'li genç kızlarımızdan Üniversiteli öğrencilerimize kadar 68 inci ilimizin tüm mensuplarını burada bulmak mümkün.

Aynı cadde üzerindeki Pension Flora'nın bir odasına yerleştiğim zaman, vakit akşam üstüne yaklaşıyordu... Ve ben.. birbirini kovalayan yeni yeni ülkelerin, yeni yeni dost çevrelerinin zevkli yorgunluğu içindeydim.

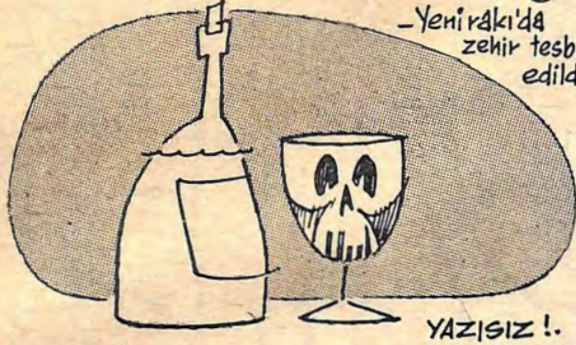
Şemsi BELLİ

— Güzellik Kraliçesini yazıyor, gasteeel!..

ayna

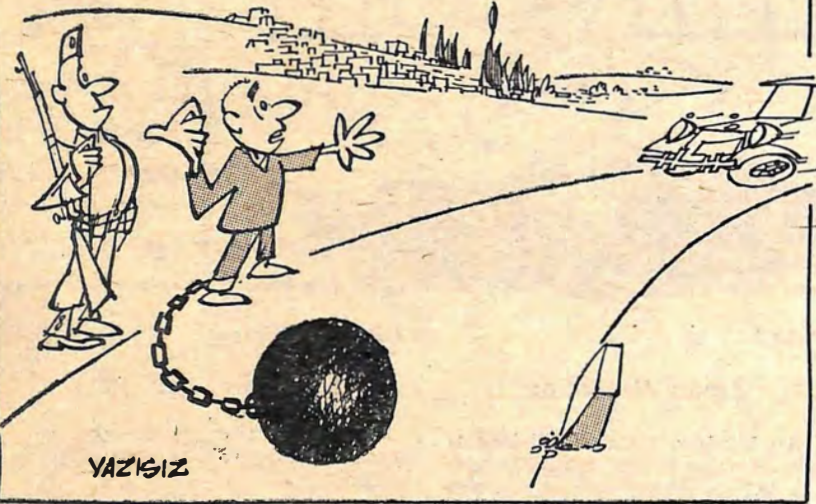
Semih Balcıoğlu

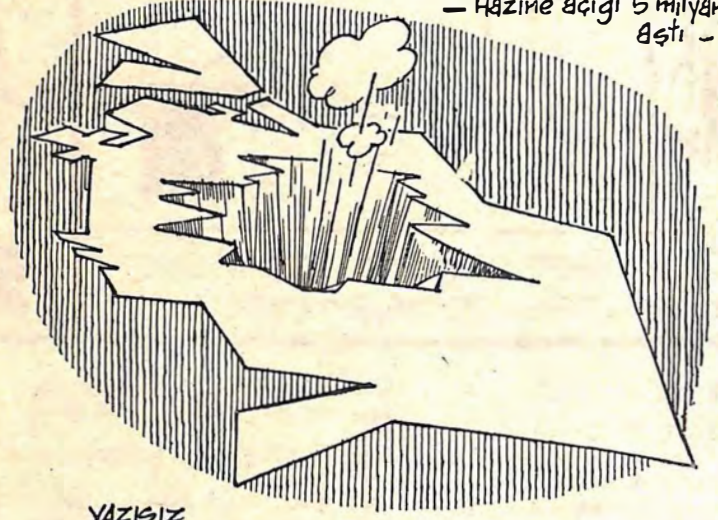
— Demirel hesap vermektan kaçtı. —

— Parasızlıktan sanıklar duruşmaya götürülemiyorlar. —

— Hazine açığı 5 milyar aştı —

Hasan beyin çilesi

Ahmet bey bugünlerde kederli
Düşünür ha düşünür
Mehmet bey uyuz olmuş
Kaşınır ha kaşınır

Oysa Hasan bey var ya
Şu bizim Hasan bey canım
Hani beylerin hası,
Para babası..

O, ne düşünür
Ne kaşınır.

Gitarist

Omuzunda bir gitar
Ne oğlandır ne de kız
Tozu duman katar
Ne oğlandır ne de kız

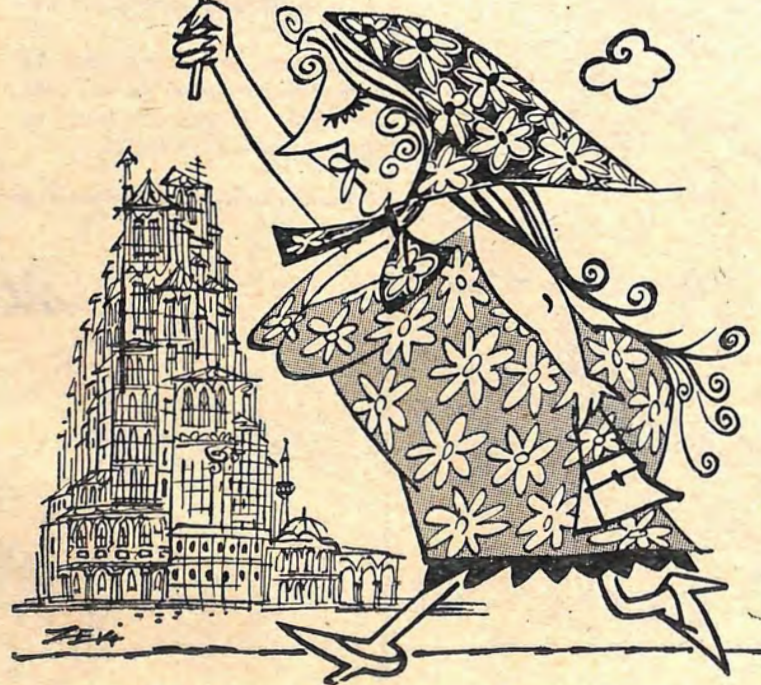
Bir ileri bir geri
Oynar durur her yeri
Ne garip bir serseri
Ne oğlandır ne de kız

Sürünmüştür bir ıtır
Saçı uzun, sırtır
Zenne gibi kırtır
Ne oğlandır ne de kız

Özel der ki: zeman
Zorla gelmez imane
Hippi imiş, sana ne
Ne oğlandır ne de kız...

Siyami ÖZEL

KIZIMI KAYBETTİM
YENİSİNİ DOĞURMAĞA
TÜVE ETTİĞİMDEN
ESKİSİNİN HÜKMÜ
VARDIR!..
DUYDUK, DUYMADIK
DEMİYİN!..

Birçok anne, kaybolan kızlarını pavyonlarda aradı. — Gazeteler —

Neme lâzım

Karışmam elin işine
Benimsemem, neme lâzım
Gelmişine, geçmişine
Sözüm yok, hem neme lâzım..

Salla başın, al maaşın
Oh ne âlâ, rahat başın
Gözün üstündeki kaşın
Eğri demem, neme lâzım..

Bir defacık yâre ersem
Sevda denizine girsem
Huyum kötü şahlanırsam
Önleyemem, neme lâzım..

Yüreğimi dağlayandı
Aşkı beni bağlayandı
Yoğurt yedim, ağzım yandı
Artık yemem, neme lâzım..

Dostlar, dehrin işine
Akıl ermez gidişine
Her lokma uymaz dişine
Çiğneyemem, neme lâzım..

Siyami ÖZEL

Sinema locaları

Locada bir kız bir oğlan
Gong vurdu üç defa
Adamın biri döndü ardına baktı

Film başladı.
En arkadaşdı adam
Önünde birçok kafa
Adam perdeden çevirip başını
Ardına baktı
Locada kıyamet kopuyordu
En berbat yerinde filmi alkışladı.

Nedim ORTA

Deniz Mevsimi Gelmeden:

HANIMLAR ZAYIFLAYINIZ!

KOCACIM BUGÜN DE YEMEK YAPMADIM. DOLAPTA ZEYTİNLİ BİRAZ SALAM VAR!

İLK YAPACAĞINIZ İŞ; AĞIR YEMEKLERE VEDA ETMEK...

SONRA.. HER SABAH BALKON VEYA AÇIK PENCERE ÖNÜNDE BEL HAREKETLERİ ÇOK FAYDALIDIR! - Hem size, hem başkalarına -

KAFANIZIN. (İÇİNE..) BİR K... KOMŞU DELİKA... NÜNCE VÜCUD... KALDIRIN. (SİZ)

PAZARTESİ

Günün programı

Türkiye liglerinin kurulmasıyla 67 ilimize yayılan olaylar, futbolun doksan dakika olmadığını iyice öğretti hepimize.

Bundan böyle maçın başlama saatini bilmek mümkün olacak, fakat bitiş taraftarların arzusuna kalacak.

Ve bir karşılaşmanın programını takımın hazırlanışından, sonucun alınışına şöyle özetleyebiliriz:

Saat 13.00: Takımın soyunma odasına alınışı.

Saat 13.30: Galibiyet, ya da mağlûbiyet halinde tutulacak yolun planlanması.

Saat 13.45: Hakemin başlama düdüğünü çalışı.

Saat 14.00: Hangi kaleye girerse girsın ilk golden sonra sahaya taş ve şişe atılışı.

Saat 14.30: Haftayım.

Saat 15.15: Maçın bitiş, seyircilerin sahaya girişi, hakemlerin polis arabasına tıyışı...

Saat 16.00'dan sonra taşkınlık serbest, vurur kırar, yakar yıkar dileyen herkes!

SALI

Aman direnelim

Beş kuruşluk farkı yeterli bulmayan fırıncılar, ekmek fiyatlarını doksan kuruşa çıkartmak için teşebbüse geçmişler.

Haklarıysa verilsin diyeceğiz ama, yirmi yıldan beri ekmeğimizin başına gelenleri düşündükçe, bir korku kaplıyor içimizi.

1950'de 900 gramını 30 kuruşa yediğimiz ekmek, 1961'de 710 grama düşerken fiyatı bir misli artıp 60 kuruşa çıkmış. 1965'te 655 grama düşerken fiyatı 70 kuruşa çıkmış. 1970'de 650 grama düşerken, fiyatı 80 kuruşa çıkmış.

Şimdi yeniden on kuruşluk bir zam isteniyor. Yâni, 90 kuruştan satılacak. Peki ama, yeniden ayarlanacak olan ekmeği vatandaş dürbünsüz, mikroskopsuz nasıl görüp alacak?

«Ayarlama» denen şey gramaj düşürme olduğuna göre bir kaç zamdan sonra, mübarek her halde tamamen ortadan kaybolacak!

ÇARŞAMBA

Hangisine acırsın

Bir Alman turist, çalınan eşyalarını bulan polis şefine, köpeğini bağışlamış.

Kocaali Araştırma Ekibini köpek sahibi yapan turistin davranışı hem duygulandırıyor, hem düşündürüyor insanı.

Sevinmeli mi, üzülmeli mi?

Bağışlananın, bir polis köpeği okulu mezunu oluşu dikkate alınırsa, sevinmek gerekir. Ama hayvanın alışkanlıkları düşünülürse, üzülmek gerekir.

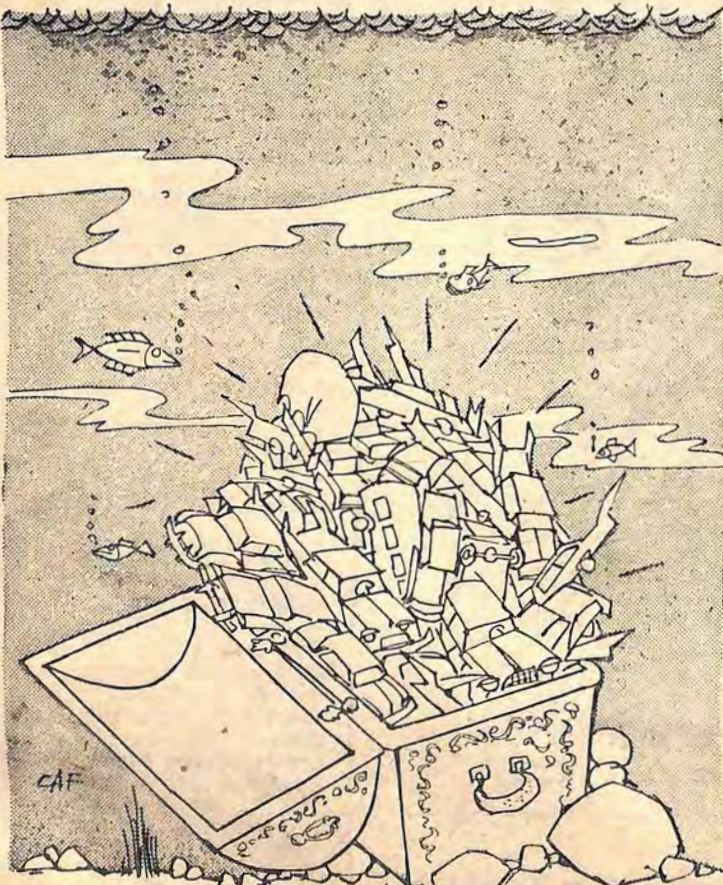
Bir kere yemeklerden, pişmiş etten gayrisine ağzını sürmezmiş haspa! Şekeri çok severmiş. Günde en az üç tane de çikolata yermiş. Karnını doyurdu mu korkma. Almanca su iste, su versin; Almanca emret, karakolu beklesin!

Haydi gelin sevinin bakalım!

Bir yanda aldığı üç beş kuruşluk maaşıyla nasıl geçineceğini kara kara düşünen Kocaali Ekibi, bir yanda et, şeker, çikolatayla karnını doyuran, tercümanla dolaşan ekip köpeği...

Bağışı yapan turistin akli varsa

— Denize uçan arabalar çoğaldı. —

Deniz altı hazinelerimiz!

Ekmeğe de zam ya

ENGELL

ÜNE (mümkünse
KİTAP KOYUN!
KARŞIDA GÖRÜ -
NÜZLÜ İNDİRİP
RULUWCAYA KADAR.)

SPOR KOLLARINDAN BİRİYLE
HEMEN İLİŞKİ KURUNUZ.
ÇOK PRATİK VE ZEVLİDİR!

Suatyalar

AAAA! SAHİ
BAK, BİR GECEDE
150 GRAM VERMİ-
ŞİM BİLE!

AŞIK OLMAYI DENEYİNİZ! AŞK
İNSANI GÜZELLEŞTİRİR VE BİL
ARADA, BİR HAYLİ DE ZAYIFLATIR.
HAYDI BAŞLAYIN! BİR..Kİ!.. BİR..Kİ!..

hemen kaybolsun ortadan. Zira ter-
biye görmüş bir köpeğe sahip olma-
nın hevesiyle kendileri yemez, hay-
vana çikolatayı, eti bir yedirirler,
iki yedirirler, üç yedirirler, bıçak
kemiğe dayandı mı sahibini bulur,
«Başkasına versen günaha mı girer-
din?» diyerek ite kaka imanını gev-
retirler!

PERŞEMBE

Komşulara yazık

Amerika'da menenjit geçiren bir
çocuğa, doktorların günde beş saat
«Gürültüyle tedavi» sisteminin uy-
gulanmasını istemeleri üzerine, talih-
siz ana baba ne yapacağını şaşırmış.

Hastanın başında radyoyu pikabı
sonuna kadar açmayı denemişler, ev
halkının şikâyeti üzerine polisten ce-
za yemişler! Tencere, tava gibi mut-
fak eşyalarına vurarak gürültü çı-
karmaya kalkmışlar, konu komşu-
nun hücümüne uğramışlar!

Bu zavallı ülkenin zavallı insanla-
rına nasıl acımazsınız? Adamlar o
kadar geri ki, «İlaç için» olsun, gü-
rültü bulamazsınız!

Oysa zahmetine katlanıp bizim bu-

raya bir gelseler, gürültümüzün ben-
zerini dünyada bulamazlar milyon-
larca dolar verseler!

CUMA

Çoktan yapıldı

Öğretmenlerin sosyal sorunlarına
eğileceğini açıklayan Milli Eğitim
Bakanı Öğüz, «Öğretmenlere konut
yapılacak» diyor.

Yuva yâni...

Sağolsunlar şimdiye dek o koltu-
ğa oturmaların hiçbirini boş durmadı
ki...

1946'dan bu yana her gelen, öğret-
menlerin yuvasını yaptı.

Günümüzde yuvası yapılacak öğ-
retmen mi kaldı? Duran, merkeze
alınıyor; kaçan iş ve işçi Bulma Ku-
rumuna sığınıyor!

CUMARTESİ

Neyse ki...

«Çöpçüler grev yapınca, Paris so-
kakları çöplüğe döndü.»

Öğrenildiğine göre şehri temizle-
mek askerlere kalmış.

«Çöpçüler greve gidince, Roma
çöplük oldu.»

Hele oraya askerler de el sürmü-
yormuş.

Neyse ki çöp konusunda olsun Av-
rupa şehirlerinden çok daha başka-
dır İstanbulumuz.

Gerçi çöpümüz de var, çöpçümüz
de var ama, hiç değilse grevden
mahrumuz.

Onların şehirleri, çöpçülerin işbaşı
yapmaması yüzünden çöplüğe dönü-
yor; bizimkinin kirlenmesine galiba
çöpçüler sebep oluyor.

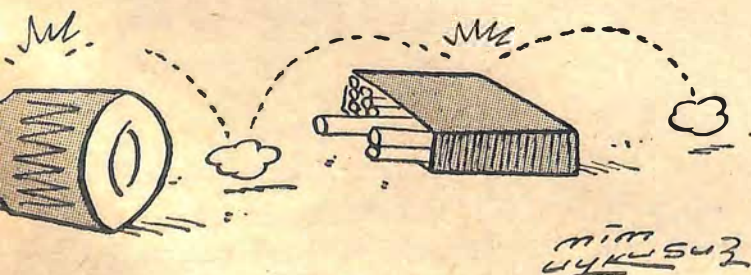
PAZAR

Amerikan yardımı

Başkan Nixon'un tavsiyesi: «Genç
kalmak ve yeterince oksijen almak
için her gün yarım saat açık havada
koşun.»

Teşekkür ederiz, denedik. Fakat
nedense pek yararını göremedik.
Üstelik hâlâ da öğütünüze uymak-
tayız. Kimimiz işgal diyerek, boykot
diyerek, miting diyerek bütün gün
açık havada dolaşmaktayız, kimimiz
parklarda yatmaktayız.

— Gazeteler —

OSU!

— Çocuklarınızın mini olmasını istemiyorsanız, siz de benim
gibi maksî gysin!..

Rüşvet

ERHAN TIĞLI

TÜRKÇEMİZDE «Rüşvet, torpill» gibi adlarla geçen, adam kayırmamanın, taraf tutmanın tanımı, eskilerden Ali Seydi Bey, Resimli Kamusi Osmanî'de şöyle veriyor: «Bir maksadı gayri meşru tervîç zımmında verilen akçe vesaire ki, şer'an, kanunen ve ahlâken memnu ve merduttur.»

Tarihte, yüzyıllardan beri süregelen haşmetli rüşvet cenapları. O, meydanda görününce ne namusun esamisi okunur artık ne vicdanın... Kapalı kapılar açılır, oturulurken hemen ayağa kalkılır, eller büzülür, gözler süzülür, beller iki büküm bükülür, «Bugün git, yarın gel» yasası yürürlükten kaldırılır. Rüşvet denilen o sihirbaz silâhla «mücehhez» olduğunuz mu beysinizdir, paşasınız artık, yoksa «Go Home» der bütün kapılar suratınıza. Rüşvet ile süslenince Ali Baba değil, Âdem Baba bile olsanız «Açıl susam, açıl» demeden açılır kırkharamların kapısı. Artık korkmayın hiç!...

Dadaloğlu gibi, padişaha bile meydan okuyabilir ve:

«Hakkımızda devlet etmiş fermanı
Ferman padişahın, rüşvet bizimdir»

diyebilir, herkes düz yolda yolunu şaşırırsa, siz arabanızı dağdan aşırabilirsiniz. Çünkü, rüşvet rüzgârı esince bu dünyada olmayacak yoktur. «Olmaz olmaz deme, olmaz olmaz»... Yalnız, Celâl Şahin'in dediği gibi: «Adamını bul!»...

Tarihimizde de rüşvetle ilgili olaylar pek çoktur. Hattâ rüşvetin Fatih devrinde başladığı, Fatih, İstanbul'u kuşattığı zaman vezir Çandarlı Halil Paşa'nın buna engel olması için Bizanslılardan rüşvet aldığı söylenir. Namık Kemal, bu söylentiye, yazdığı «Evrak-ı Perişanım» da doğrular.

Rüşvet, önce hediye ile başlamış, «Netayicül Vukuât» adlı tarih eserinde yazıldığına göre, bir düşman ülkesine serdar olarak gönderilen vezirlerin zafer kazandıktan sonra padişaha elde edilen ganimetlerden hediyeler sunması bir devlet kuralı imiş. Ama sonra giderek, İstanbul'a

gelen bütün vezirler ve beylerbeyiler, savaş, ganimet söz konusu olunca olmasın hediye sunmaya başlamışlar. Hattâ silâhtarlıktan Mısır valisi olan İbrahim Paşa kubbe vezaretiyle İstanbul'a çağırıldığında sunduğu hediye «Yirmi kere yüz bin — İki milyon» altın değerinde imiş... Ve derken efendim, 16. yüzyılda vezirlerin ve beylerin hepsinin maddi durumlarına göre «İydiyye» ve «Nevruzîye» namıyla resmen hediye sunmaları «mutad» hükmüne girmiş...

Sadrâzâm Rüstem Paşa rüşvetsiz «Mansıp tevcih» etmemiş ama insafı davranırmış doğrusu.. hattâ bir kere Erzurum Beylerbeyi beşbin altın sunmuş, Sadrâzâm hemen «Erzurum mansıbının bu kadar altına tahammülü yoktur» diyerek ikibin altını geri göndermiş. Yaa, işte böyle!...

Şair Fuzulî'ye, Nişancı Celâlzâde Mustafa Çelebi'ye yazdığı «Şikâyet-name» de «Selâm verdim, rüşvet değildir deyü almadılar» diye feryat ettiren de işte bu söz konusu ettiğimiz haşmetli rüşvet hazretleri değil midir?

Tanzimat Edebiyatı şair ve yazarlarından Şinasi de, yazdığı «Şair Evlenmesi» adlı tiyatro eserinde «Rüşvet» e yer verir. Oyunun yedinci fıkrasında din istismarcısı Ebüllakla, Hikmet Efendi'nin rüşvet teklifini, dışından:

«Ben öyle şey mi kabul ederim? İstemem» diye reddeder gibi görünürken, gizlice Hikmet Efendi'ye: «Yan cebime ko» der.

Mahallenin açığöz süprütücübaşısı Atak Köse:

«Gizlice yan cebime ko mu diyorsunuz?» diye sorunca da:

«Hayır, yan canbiminde durma git, diyorum. Ta ki benden şüphelenmeyesiniz» diye itiraz eder. Bir de üstelik, parayı almadığına dair yemin eder.

Bu konuda bir kaç da fıkra anlatım.

Aynı medresede okuyan iki arkadaşın biri Şeyhülislâm olduğu halde diğeri küçük yerlerde kadılıktan

öteye gidememiş ve üstelik azledilmiş. Arkadaşının Şeyhülislâm olduğunu duyunca da hemen makamına damlamış. Oradan Selânik gibi büyük bir ilin kadılığına atanmış olarak çıkmış. Yalnız Şeyhülislâm efendi kendisine:

«Selânik'e gidince bize oradan on tenake Halep yağı göndermeyi unutma» deyince bizimki şaşırılmış.

Bir gün düşünüp ikinci gün huzura çıkarak:

«Selânik neresi, Halep neresi? Yağ...» demeye kalmadan Şeyhülislâm kendisini kovmuş.

Adamcağız apar topar kaçarken Şeyhülislâmın ağası yolunu kesmiş, kaçışının nedenini sormuş. O da anlatmış başına geleni. Ağa:

«Peki, o sana ne dedi?» diye sorunca, bizimki heyecanla:

«Daha ne desin, çok kızdı ve çık dışarı be deli herif!» diye üstüne yürüdü.» diye dert yanmış.

Ağa gülerken:

«Sen de amma anlayışsız adam mışsın ha... O sana deli dememiş, Halep yağının bedelini göndermeni söylemiş. Ya! Var git Selânik'e, gönder oradan yağın bedelini, yap paşa paşa kadılığını!» demiş.

Adam da bu sözü tutarak Selânik'e gitmiş, oradan yağın bedelini göndererek kadılığına devam edip adalet dağıtmış!...

Buna benzer bir fıkra daha vardır.

Adamın biri, yine, işini gördürmek için, rüşvet aldığı söylenen yüksek makam sahibi birisinin makamına gider, ona, selâmsız sabahsız, doğrudan doğruya rüşvet teklif eder. Ama beyefendi bu teklife bir kızar bir köpürür ki deme gitsin...

«Sen beni Kapıcızâde Abdî Efendi mi sandın be herif, defol karşımdan!» diye bağırarak, adamı makamından kovar. Adamcağız süklüm püklüm, süt dökmüş kedi gibi dışarı çıkar ve bir dostuna dert yanar. Berreket versin, dostu bu konularda ilim, irfan sahibiymiş... «Yahu, rüşvet dediğin damdan düşer gibi verilir mi be! Her işin bir yolu, yordamı vardır. Adam nazıkmış da cahil-

liğine kızmayıp sana yol göstererek rüşvet vereceğin kişiyi, yani adamını bildirmiş. Git, şu Kapıcızâde Abdî Efendi'yi gör, işini olmuş bil» diye öğütler. Adam denileni yapar ve gerçekten de işi şıpşak oluverir...

Yine, halk arasında rüşvetçi kadıyla suçlunun şu tekerlemesi de ünlüdür.

Suçlu:

«Bir arı geçti viz
Ayrı yoldan geldik biz
Kar yağdı kapandı iz
Görmeyerin siz!»

Rüşvetçi kadı:

«Ellişerden yüz
Minder altına diz
Arka kapıdan cız
Mahkemeyi görürüz biz.»

Rüşvet vermek yalnız hediyeyle, parayla olmaz ya. Bahşış de bir nevi rüşvet değil midir? Hele, dalkavuklar, hacıyatmazlar, iki yüzlü, yüze gülen mürâi kişiler her hareketleriyle rüşvet sembolüdürler âdeta. Böyle kişilerin insana selâm vermesi bile rüşvet içindir. Sizden bir çıkarları olabilecekse yüzünüze bakarlarsa ancak. Yoksa semtinize bile uğramazlar. Ama böylelerinin aksine kimseye minnet etmeyen, kırılan fakat eğilmeyen insanlar da vardır. Divan Edebiyatı şairlerinden Bâkî böyledir. Bir gazelinde bu alçak dünyaya için kimseye baş eğmediğini, yüksek rütbelilerin altın işlemeli âşasına dayanmak istemediğini, yalnız Tanrının lûtfuna dayanıp ona güvenmediğini belirtir ve:

«Baş eğmeziz edaniye dünya-yı

dün için
Allahadır tevekkülümüz itimadımız
Biz mütteka-yı zerkeş-i caha da-
yanmayız
Hakkın kemal-i lûfunadır istinadımız»

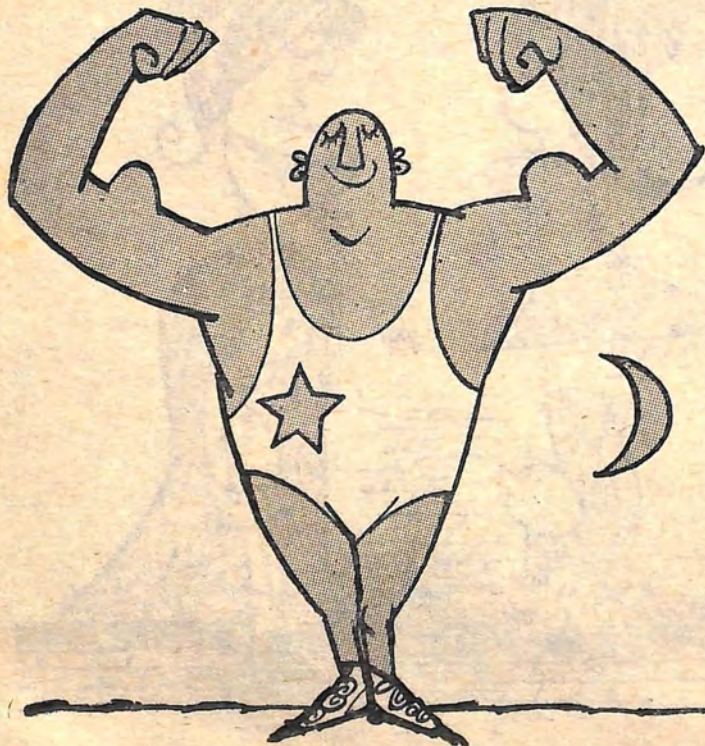
diye haykırır.

Oysa çoğunluk bu düşüncede değildir. Hattâ düşüncelerini destekleyen atasözü ve deyimler de vardır, «El öpmekle dudak aşınmaz», «Arap eli öpmekle dudak boyanmaz», «Köprüden geçinceye kadar ayıya dayı demeli», «Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez», «Paran kadar konuş», «Ağzını oynatacağına elini oynat, dilini konuşturacağına cüzdanını konuştur», «Şık sık eden nalçadır, iş bitiren akçadır» ve bunlar gibi...

Ama bütün bunlara rağmen, biz —okuyucularımızın da bizimle aynı düşüncede olduğu kanısındayız— Tevfik Fikret gibi, kimseye rüşvet vermeyen, çıkar uğruna kimsenin önünde eğilmeyen, kimseden bir şey ummayan, başkasının önünde eğilmeyi esirlik zincirlerinden ağır bulan kişilerden olmayı yeğ tutarız. O'nun için yazımızı bu yola baş koyan Tevfik Fikret'in ölmez mısralarıyla bitiriyoruz:

«Kimseden ümmid-i feyz etmem,
dilenmem perr-ü bâl
Kendi cevvim, kendi eslâkimde
kendim tâirim.
İnhina tavk-ı esareten girandir
boynuma,
Fikri hür, irfamı hür, vicdamı hür
bir şairim.»

Erhan TIĞLI

— Sona eren Serbest Güreş Şampiyonasında yeni yıldızlar doğdu. —

Yazısız

Akbaba
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Fiatı : 100 kuruştur.

Halk nelere gülüyor?

BU NEDİR?

İlkokul diploması almak isteyen bir imam dışardan imtihana girer. Karşılığında yaşlı başlı, saçlı sakallı öğrenciyi gören imtihan heyeti, adama ne soracaklarını düşünürlerken aralarında bulunan bir müfettiş kolaylık olsun diye, ders aracı olarak odanın bir köşesinde duran insan iskeletini göstererek sorar:

— Bu nedir?

Aslen Of'lu olan imam, hiç tereddüt etmeden cevabı verir:

— İnsan kilçığıdır daa!...

YARDIM

Halit Naltaban isimli vatandaşımız, çalışmaya gittiği Söke'de arkadaşlarının gönülleri kırarak sinemaya gider. Hayatının ilk sineması, göreceği ilk filmidir bu. Perdede pek heyecanlı bir yerli film gösterilmektedir. Rol icabı bir dükkânı soyan hırsız, peşine düşen polislerden kurtulmak için kapısını açık bulduğu bir eve dalar, yemek masasının altına gizlenir. Biraz sonra da polisler girerler odaya. Her tarafı ararlar, tararlar, koltukların altlarına bile bakarlar da, masanın altına bakmayı akıl etmezler.

— Buradan da kaçmış! deyip giderlerken, filmin akışına kendisini iyice kaptırmış olan Naltaban yerinden ok gibi fırlar ve:

— Polis bey, polis bey, aradığınız adam masanın altında! diye bağırarak vatandaşlık görevini yapar.

Veysel DONBAZ

— İstanbul —

ŞEBEKE

Ankara Belediyesi ile öğrenciler arasında geçen şebeke tartışmalarının hemen sonrasında, Ankara'ya gitmişim.

Otobüse bindim, biletiye:

— Şebeke, dedim.

Görmek istedi, gösterdim. Baktı:

— Geçmez! dedi.

Tanyamadığı düşüncesiyle biraz daha açıkladım:

— İstanbul Üniversitesinden...

Şöyle bir gülümseyen biletiçi cevap verdi:

— Nerenin olursa olsun... Burada Ankara şebekesi geçmiyor ki, İstanbul'un ki geçsin.

Orhan GÖLBAŞI

— Üst. Ü. Fen Fakültesi —

MİNİ ETEKLİ ÇAY

Ödemiş'in meşhur Merkez Kiraathanesinde oturuyordum. Garson yanımda oturana ne içeceğini sormuştu:

— Bir mini-etekli getir, dedi.

Sonucu merakla bekliyordum. Mini eteklinin kahvede ne işi vardı? Ne içecekti acaba? Garson siparişi yadırgamamış:

— Mini-etekli biliir... diye bağırırmıştı.

Az sonra garson elindeki tepsi ile göründü. Müşterinin önüne tek şekerli, yarım bardak çayı bırakıp gitti...

Demek, mizah gücüne sahip halkımız, tek şekerli yarım çaya «Mini-etek» ismini koymuştu...

YAPRAĞA SİĞMAZ!

Söke'de, Hacı Kâzım Okulu öğretmeni Behzat Savaş, resim dersinde öğrencilerine:

— Çocuklar, demişti, herkes babasının resmini yapsın!

Öğrencinin biri yalnız iki ayak çizmişti.

Öğretmen:

— Yavrum, dedi, babanın yalnız ayakları mı var? Neden tamamını yapmadın?

Küçük:

— Efendim, dedi, babamın boyu çok uzundur. Onun için yalnız ayaklarını çizbildim. Tamamını yapsaydım, defterin sayfasına sığmayacaktı...

Burhan ESEN

— Söke —

KENEFİN YANINDAKİ YER

Memleketinde sinema yoktu. Avrupa'da da ilk defa sinemaya gidiyordu. Gişeden aldığı bilette, 100 numaralı koltukta oturacağını görünce, çat pat öğrendiği Almancasıyla:

— Şunu değiştirin lütfen, dedi.

Gişe memuru çevrilen bileti aldı, 101 numaralısını verdi.

— Bunu da istemem, dedi bizimki. 100 numaranın çok uzağında olsun.

Gişedeki güzel kız meraklanıp sordu:

— Neden beğenmiyorsunuz yerinizi?

Vatandaş yarı Türkçe, yarı Almanca cevap verdi:

— Kenef kokusu mu dinleyeceğiz, sinema mı seyredeceğiz?

Yıldız ÖZDEMİR

— Berlin/Almanya —

KART

Tatil gününden yararlanan kadıncağız yıkadığı çamaşırları güneşe sermek için dama çıkar, fakat her nasılsa tökezlenerek dört metreden aşağı uçar.

Yaralı bir halde Sigorta Hastanesine kaldırılırlar kadını. Görevli doktor sorar:

— İşçi misin sen?

Güç belâ:

— Evet, diye mırıldanır kadın.

— Sigorta kartın yanında mı?

— I-ih.

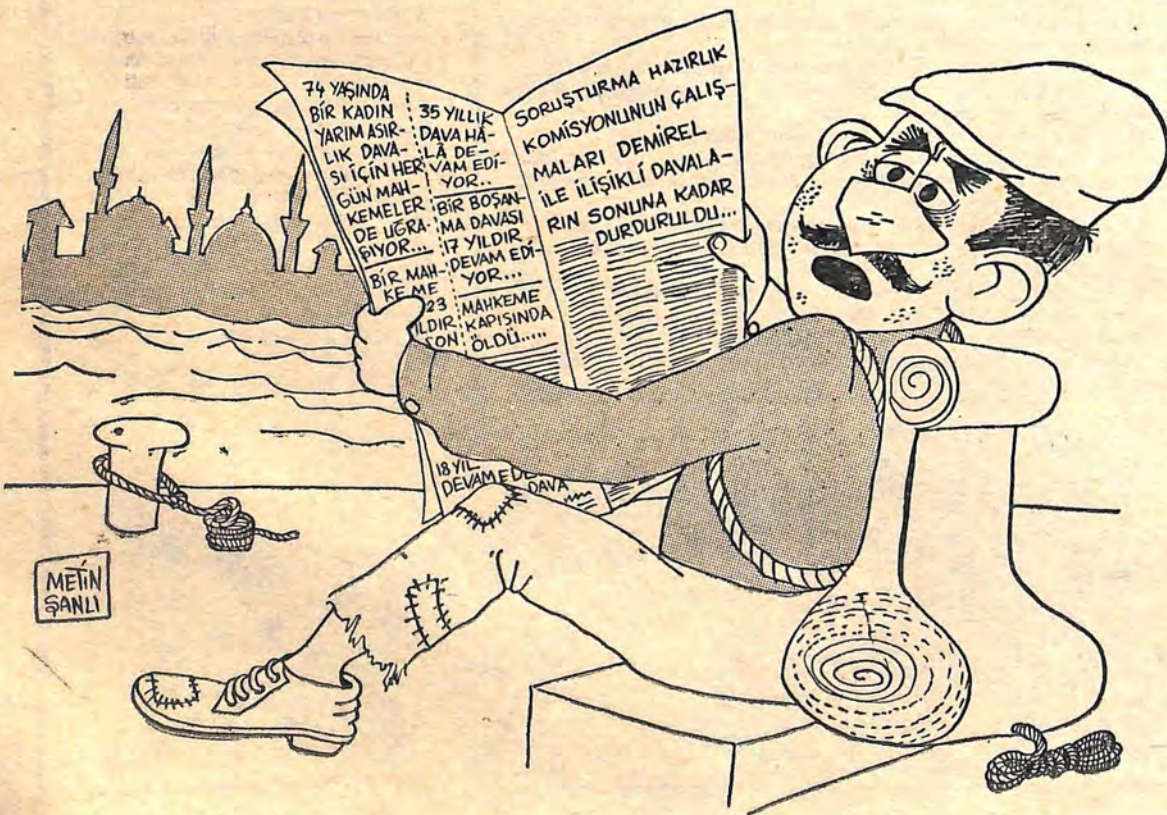
— Sigorta kartın olmazsa hiç bir müdahalede bulunamayız! Neden getirmedin?

Can acısından kıvranıp duran kadın:

— Vallaha tohtur, diye inler, tökezlenirken hastanelik olacağımı düşündüm, en az bi ay çalışmayacağımı hesap ettim, amma düşerken sigorta kartımı almayı nendense akıl etmedim.

Hüsnü YELKEN

— Adana —

— Yarası olan gocunur mu?..

Eğlencelik

Suavi Süalp

BENZİN BİTER, YOL BİTMEZ!

Otobüscüler ve Otobüsle Yolcu Taşıyanlar Cemiyetinden Pehlivan Büyük Mustafa tarafından geçenlerde çok ilginç bir mektup aldım. Mektup şöyle:

Abe susak ağızlı yazıcı bey ağ-bi yahu...

Te hepten de bizim otobüsçülük üzerine lâfcağaz etmez oldun artık... Te biz otobüsçüler hep taşıyız kızancıkları ta Kars'tan Edirne'ye kadar da bi lâfçık çiziktirmezsin bu otobüsçülük hakkında... Ayıp edersin sen bütün bütün... Hadi yazıveresin bir haftacık da bizim otobüsçülüğü da hepten bizcağazlar da neşelenelim... Eyvallah... Kalemcağızına kuvvet... Çiziktir bakalım...

Otobüsçüler Cemiyeti te Genel Sekreteri Mustafa Büyükbey

Eee, şimdi böyle güzel bir istek karşısında otobüsçülüğümüz hakkında bir sayfa yapmak şart oldu... Biz de yazıyoruz:

OTOBÜS NEDİR?

Trafığe göre, otobüs, taşıdığı ağırlık 3500 kilodan fazla olup, şoförden başka oturmak şartıyla taşıdığı yolcu adedi 10 kişiden fazla olan, trafik kanununda belirtilen şartlarda yolcu taşımak için kullanıldığı gibi, yük taşımak için de kullanılmasına izin verilmiş olan taşıt araçlarıdır.

Buna göre de otobüs, şehirler arasında en aşağı 100 kilometre hızla giden, şoförleri sık sık uyuyan, ekseri fazla süratlen ya şarambola yuvarlanan, yahut karşıdan gelen vasıtaya bindiren, sık sık gazetelerde resmi çıkan, en ucuzu 300.000 lira olan, içinde son moda pıllaklar çalan, Edirne'den ta Cidde'ye kadar gidebilen bir taşıt aracıdır...

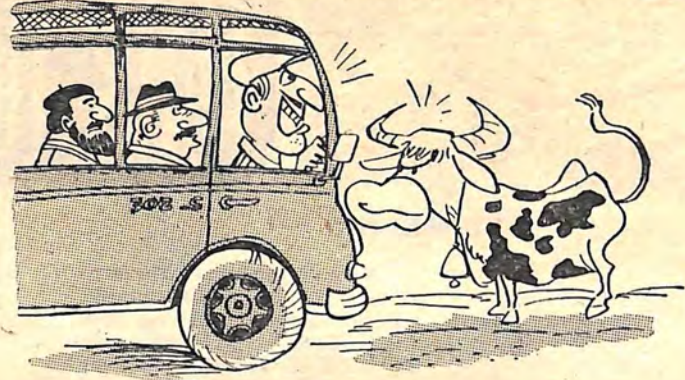
OTOBÜSLE YOLCULUK NASIL BAŞLADI?

Efendim, yirmi sene kadar evvel yollar çukur, kavis, sel, zelele yüzünden yamru yumru ve geçilmeyecek bir haldeyken, zangır zangır, bu yollarda otobüse benzer arabalar işlerdi. En fazla altmış kilometre ile giden bir otobüs, Ankara'ya 18 saatte gider, yolda beş kere lâstığı patlar, on kere bozulur, çok zaman yolcular otobüsü itmek lüzumunu duyarlardı... Ayrıca otobüsün kanapelerinin arasına Ördek denilen, yoldan toplama yolcular bindirilir, tavuklar, hindiler, koyunlar; yolcularla sarmaş dolaş seyahat ederlerdi. İlk otobüs şirketlerini yine eski pehlivanlar işletirlerdi. Şimdi de öyledir...

TREN FORSUNU KAYBEDİYOR:

O zamanlar tren, yani Devlet Demir Yolları daha çok iş yapardı. Fakaaat... Karayollarının neşeli ve hummalı çalışması neticesinde birden otobüsçülük de aldı yürüdü... Bursa'da süratle kamyon şasilerini alıp üstüne otuz kişilik kasalar yapıldı ve meşhur pehlivanlar arka arkaya otobüs imâl ettirmeye ve şirketler kurmaya başladılar. Demiryolları ilgilileri o zaman uyuyorlardı... Şimdi de uyuyorlar ya... Tabii kuşetlide...

İşte otobüsçülük birden parlayıp Sirkeci, Kadıköy ve Aksaray'da boy boy, renk renk otobüs yazıhaneleri kuruldu. Veee, asıl önemlisi fiyatlar rekabetten ucuzlayıp, trenin köküne kibrit suyu ekilmeye başladı... Ankara 15 — Sivas 20 — Adana 25 — Diyarbakır 35 liraya düştü. Otobüslerin içine radyo, pikap, teyp, hostes kondu. Yolculara kolonyalar serpidi, ciklet, şeker dağıtıldı... Sonunda otobüsçülük büyük bir hamleyle trenciliği beş boy geçti...

REKABET FELÂKETTİR:

Fakat, bütün bunların yanında rekabet çok hızlandı için, eklemek dâvası yüzünden otobüsçüler arasında sık sık hırlar çıkmaya başladı. Çabuk gidip fazla sefer yapmak gayesi yüzünden de yollarda elim ve feci kazalar kandan izler bıraktılar. Hastaneler otobüs yüzünden koma haline gelmiş, yaralı vatandaşlarla dolu taştı... Vatandaşlar bir ara fiyatları biraz ucuzlatıp, motorlu trene doğru dönen demiryollarına düştüler, fakat belli rötörler yüzünden yine otobüsü kellelerini ortaya koyarak tercih ettiler...

KÂRİ ÇOK FAZLA BİR İŞ:

Otobüsçülük hesaba göre, kârı çok tatlı ve fazla bir iştir. 400.000 liraya mal olan bir otobüs iki senede kendini amorti etmekte, tabii bu iki sene içinde bir yere uçmazsa, iyi para getirmektedir. Çoğu sigortalı olan bu otobüslerin maalesef yolcuları sigortalı değildir. Bu da otobüs şirketi sa-

hiplerini hiç enterese, yani alâ-kadar etmez... Binmesinler efendim...

OTOBÜSTE NEREYE OTURMALI?

Bu çok önemli bir husustur. Mutlaka otobüsle yolculuk etmek lüzumu varsa, oturacağınız yeri size belirtelim... Bir kere şoförün yanı ve en öndeki sıra hiç şayanı tavsiye değildir... Çünkü karşıdan gelen, bir vuruşta ilk önce şoförün yanındakileri temize havale eder... İkincisi, şoförle konuşmak lüzumu duyulduğundan bu kimseler kazaya sebebiyet verme bakımından birinci derecede sorumludur... Arabanın sol tarafı da pek emin değildir... Ekseri kazalarda sadme soldan gelir ve sol taraftakileri traş eder. En iyisi otobüsün sağ tarafında, fakat arkalara doğru oturmaktır. Bu da çok garantili değilse bile öbür yerlere nazaran yüzde iki daha iyicedir...

OTOBÜS YOLCULUĞUNUN KEYFİ:

Allah göstermesin, kaza hariç, otobüs yolculuğu güzel bir havada çok keyiflidir. Çünkü otobüs çeşitli, güzel manzaralı yerlerden geçer. Dağ başlarındaki kebabçılarda, lokantalarda durur. İçinde çeşitli müzik vardır. Koltuk pulman olursa arkaya doğru yatarak kestirilir. Arada bir benzin almak için durulduğundan aşağı inilip, ayran, gazoz, çay, kahve içilir, küçük ve büyük ihtiyaçlar giderilir. Midesi bulanıklara rahatlamak fırsatı verilir. Hele adamın yanına yalnız ve evlenmemiş bir hanım düşerse, onunla kaynatılır... falan filân...

YOLCULUĞA ÇIKARKEN ALINACAK ŞEYLER:

Otobüs yolculuğuna çıkarken alınacak şeyler şunlardır: Valiz, (eşya koymak için), nane şekeri, simit, çörek, gazete, mecmua, kolonya, pamuk, çekirdek, leblebi, fındık, fıstık, bir şişe (su koymak için), güneş gözlüğü, hırka, tükenmez kalem (bilmece çözmek için), bulantıya ilaç, mendil... Tabii otobüsün durduğu yerlerden hediyeelik eşya, meyva gibi şeyler... Yolculuğa çıkarken ilk yapılacak hareket de koltuğuna iyice yaslanmak ve bir besmele çekmektir...

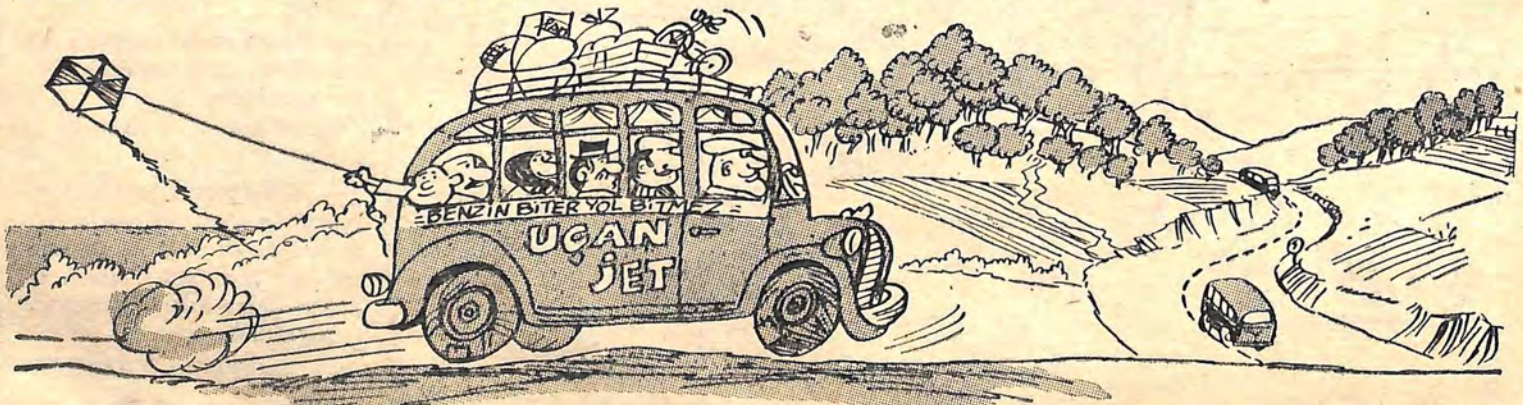
Haydi hepinizin yolu açık olsun...

TEST:

İYİ BİR OTOBÜS YOLCUSU MUSUNUZ?

- 1 — Şoförle konuşur musunuz?... Ona yol hakkında, araba hakkında, olur olmaz sualler sorup meşgul eder misiniz?...
- 2 — Bildiğiniz otobüs şirketi isimlerini sayınız...
- 3 — Bir otobüsün şehir dışında azami hızı kaç kilometredir?
- 4 — İkiide bir koltuğunuzu arkaya kaydırıp arkanızdakini rahatsız eder misiniz?...
- 5 — Pencereden başınızı çıkarıp levhaları okumaya kalkar mısınız?...
- 6 — İçiniz bulandığı zaman yanınızdakinin şapkasına şeyder misiniz?...
- 7 — Kaç numaralı yeri tercih edersiniz?...
- 8 — Geçtiğiniz yerleri ikide bir yanınızdakine anlatıp kafa ütüler misiniz?...
- 9 — Yolda bir kaza gördüğünüz zaman, işi şamataya verip herkesin moralini bozar mısınız?...
- 10 — Ani bir kaza vukuunda pencereden mi fırlarsınız, yoksa tavandan mı çıkarsınız?...
- 11 — Şoför çok hızlı gidiyorsa, onu ikaz eder misiniz?...
- 12 — Şoförün uyuması halinde siz de uyur musunuz?... Yoksa uyanık kalınayı mı tercih edersiniz?...
- 13 — Bindiğiniz arabanın markasını tanır mısınız?...
- 14 — Sizin arabayı başka bir otobüsü geçer ve sizin arabanın şoförü onunla yarışmaya kalktığında şoförü teşvik eder misiniz?...
- 15 — Sizi otobüs tutar mı?...
- 16 — Otobüste tanıştığınız bir bayana kartınızı verir misiniz?...
- 17 — Otobüs arıza yaptığı zaman şoföre akıl verip onu sinirlendirir misiniz?...
- 18 — Yanınızda tentürdiyot ve sargı bezi var mı?...
- 19 — Yer yüzünden başkaları ile kapişır mısınız?...
- 20 — Bindiğiniz otobüs nereye gidiyor?...

Yukardaki soruların hepsine doğru cevap verenler otobüs yolcusu, veremeyenler ördektir...

FANTOMA

İstanbul'da

19

FANTOMA KIZI CEBREN BAHÇEYE ATMIŞ VE AĞZINI SIKICA KAPATMIŞTI..

SUS.. BURADAN BİR AN ÖNCE UZAKLAŞMAMIZ LAZIM..

ELLER YUKARI... LÂKİN ODADA KİMSE YOK.. ALÇAK SEFİL, ZAVALLI TAZEYİ DE GÖTÜRÜMÜŞ..

OANDA GÜLNAZ BİR ANLIK FANTOMA'NIN ELİNDEN KURTULDU..

EYVAH KAÇTI..

İMDAT! BURDAYIZ İMDAT!

GELDİM.. MUHTEREM GÜLNAZ HAMFENDİ..

YAKLAŞMA! HAFİYE.. YOKSA MATMEZELİN LEŞİNİ ÇALILIKLARDA BULUR.. SUN... FANTOMA DEDİĞİNİ YAPAR..

FANTOMA HA!.. ŞU DÜNYACA MEŞHUR CANI.. SENİN DE KARŞINDAKİ AMANVERMEZ KADRI..

MEMNUN OLDUM HAFİYE.. FAKAT GAYRETLE.. RİN NAFİLE.. BENİ YAKALIYAMAZSIN..

ÖYLE Mİ?.. ERKEKSEN MEYDANA ÇIK.. FANTOMA İ.. ÜÇE KADAR SAYIYORUM.. AKSİ HALDE MAHVEDERİM..

BİR... İKİLİ... ÜÇ... BENDEN ARTIK GÜNAH GİTTİ..

EYVET! YOL VERİN AMANVERMEZ KADRI GELİYÖR..

Haftaya: FANTOMA VE GÜLNAZ NERDE?

1970 YILINDA **4** MİLYON

İSTANBUL
ATAKÖYde

35
APARTMAN
Dairesi

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60176 - A - 20266 — 75)

REKLÂMLARINIZ İÇİN

BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1 İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telg. Adr. : BASINKURUMU

(Basın : 60407 — 74)

— 21 —

«Get ulan avrat, ben şimdi hayâl guruyom!» derdi.

Ya yediği çocuğu, ya sekiz... Bunlardan on yaşına varanlar donlu, on yaşından ufak olanlar donsuzdu. Kız çocukları namus sembolü oldukları için, ne edilir ne yapılır, ayaklarına bir don geçirilirdi. Olsundu, aşlamacı Bekir'in çocukları donsuz olsunlardı! Ama hiç olmazsa hayâl kurmak bu sekiz on nüfusa bakan aşlamacı Bekir'in hakkıydı. Hayâl kurmak için de, o pis sinekli şaraptan ardarda tas tas yurulamak gerekti.

Güneyimizde kapısı bir pencere büyüklüğünde olan şöyle dört metrekarecek bir ev vardı. Daha doğrusu oda. Bu odada da altı çocuk, bir hastalıklı baba, bir de bu çocukların anası, bir deri bir kemik kadın yaşarlardı. Nüfus kayıtlarına hiç şüphesiz bunlar da aile diyerekten geçip, sayımdan sayıma kapıları yazıcılar tarafından çalınırdı. En ufağı üç, en büyüğü oniki yaşlarında olan bu çocuklar akşama dek su içer dururlardı. Ne zaman görsem, üçü beşi tulumbanın başındaydılar. Karınları şiş şiş, gözleri patlak patlak bu çocukların. Analarıyla, oniki yaındaki çocuk çalışırlardı yalnız. Kadıncağız, kazandığı parayla her akşam üzeri bir kaç pirzola alırdı. Pirzolarlar pişer ve hastalıklı kocaya yedirilirdi. Ümit işte, hastalıklı koca bu, akşamdan akşama yenen iki pirzola iyi olacak, tekrar ayağa kalkacak, kadınına erkek, çocuklarına da baba olacak. Babanın bıraktığı kemikler çocuklarındı. Bazı günler kemik sıyırma işini nöbete koyarlar, bazı günler de bir kemiğin başında ayı köpekler gibi hırıldayarak kavg ederlerdi.

Sorardım bu çocukların on yaşında olanına:

- Ne olacan lan büyüyünce? diye.
- Dokdur, derdi.
- Ee, okula gidiyon mu sen?
- Yok!
- Okumadan dokdur olunmaz ki.
- Olunmuş, derdi, anam olunur diyor.

Belki de hasta döşğinde yatan baba için bir ümit kaynağı etmişlerdi bu oğlanı. Oğlancık büyüyecek, okumadan doktor olacak, sonra babasına bakacak... Hoş avuntuydu bunlar. Aşlamacı Bekir'in hayalleri gibi...

Sağımızda bir aile otururdu. İfakat'dı kadının adı. Kocasını seyyar satıcıydı. Adam akşamları eve gelince, arabayı bir kenara çeker, ondan sonra da başlardı günlük görevine. Bu görev, karısına dayak atmaktı. Öyle, oda içinde falan da dövmezdi karısını, sokakta, avluda, nerde yalarsa orda. Çocuklar için bir eğlenceydi bu. Daha adam karşından gözüktür gözükmeyiz, çocuklar kapının önüne birikirlerdi. Öyle, bu mahallede başka ne gibi bir eğlence var ki. Adam arabayı duvarın dibine koyar, ondan sonra girişirdi karısına. Zavallı İfakat abla da, iyiden iyiye akortlanmıştı, sessiz sessiz dayadığını yer, kocasının arzusunu yerine getirdikten sonra, arabanın üzerindeki meyvaları içeriye taşımaya başlardı. Anam:

— Avradın çocuğu olmuyor da, herif ondan dövüyor, derdi.

Gerçekten de öyleydi. Bol şalvarının altında bile diri kalçaları, yürürken tir tir titrerdi. Belki de istese şöyle bir el itişile yere devirebilirdi ama ah şu saygı denen şeyin gözü kör olsun. Kocaya saygı, hiçbir zaman bu kadının elini kullanmasına izin vermezdi.

«O el ki, kocaya kalkan el, öteki dünyada firil firil yanan bir odun olacaktı.»

Sırf odundan yapılmış adamlara öteki dünyada bir şey yok muydu acaba?

İfakat abla ağlamazdı da... Belki de kocanın vurduğu yerde gül biteceğini düşünürdü. Araştırır mıydı acaba bazı geceler, o diri kalçasının, diri omuzlarının çürüklerinin üzerinde bir sarı gül, bir kırmızı gül, bir siyah gül lekeli... Bir karı bir koca oldukları için onlar bizden de refah içerisindeydiler. Adam bal gibi haftada iki kez, üç kez et alırdı evine. İfakat abla da, sanki yediği dayakların ezgisi içerisinde bu etleri, kapaşının önünde, mangaldan dumanları tüte tüte pişirir, sanki sokağa:

— Bakın ha, erim beni dövüyor amma, etnen de besliyor, demek isterdi. Ara sıra, o hastalıklı adamın çocuklarına bir parça et atar:

— Alın yeyin ulan itler! derdi. Yeyin de garnınız doysun!

Arka tarafımızda o ihtiyarlar otururlardı. Karı koca nöbete koymuşlardı, her gün biri giderdi dilenmeye. İhtiyarı yolda dilenirken görsem, hemen ardımdan:

— Güle güle Kâmal efendi! derdi.

Galiba efendiliğimiz, okumuşluğumuzdan ileri geliyordu. Nöbet kimdeyse akşama dek dilenir, eve döndüğü zaman bir müddet odaya kapanırlar, tahsil edilen günlük parayı hesap edip, ya bir torbaya doldururlardı, ya da evin dibine gömerlerdi. Ondan sonra kapılarının önüne çıkararak, eski minderlerinin üzerine bağdaş kurup otururlardı. Hiç de sigara eksik olmazdı ağızlarından. Belki de aşırı derecede varlıktandı bu dudak tiryakiliği... Oysa ki bizim peder, sigaranın bir damlacık dumanı araya gitmesin diye, aynı beden eğitimi derslerindeki gibi derin derin soluk alarak dumanı içine çekirdi. O zamanlar anam kızar:

— Bre herif yavaş, carayı da yutacan, derdi.

Belki de peder, bu sigara yutma korkusundan olacak, sonraları nargileye terfi etmişti. Nargilenin koskocaman barsak gibi marpuçunu da yutacak değildi ya bir tutamlık nikotin uğruna...

İşte biz bu çevre, bu atmosfer içerisinde sevişiyorduk Raziye'yle. Millet kendi derdine düştüğü için, bizim farkımıza varmıyordu. Zaten duyardık:

— Hamurcu Kâmil'in kızı leblebinin oğlu Durmuş'a kaçmış da, sabaha kadar ne kızın babasının, ne kızın anasının haberleri olmamış. Ama sabahleyin bir de kalkmış bakmışlar ki giz ortada yok... Heye lan, böyle işde...

Gerçi işin çekirdeğine insan, bu bir boğaz meselesi. Evet, bir tek boğaz meselesi. Hamurcu'nun sırtından bir koca boğazın kalkması, Hamurcu için az buz ferahlık değildir şu ölümlü dünyada. Üstelik haspanın boğazından başka, bir de renkil

renkli kadın donlarının, kadın kombinelerinin satıldığı seyyar arabaya geçerken:

— Anaa, kız ana, bana da, dese, ki haklıdır demek, o zaman bu kız çocuğunun masrafı nereye varırdı ki? Para mı dayanır, güç mü dayanırdı? Hele kız biraz güzelse işe de gönderemezdin elin kıranından, itinden, uğursuzundan. İşin yoksa, kız boğazı kaz boğazı, yedir dur, içir dur... Ya öyle ya, el kadar bir don kaç ki efendiler? El kadar bir kombinizon kaç ki efendiler?

Onun için burada analar babalar aldırış etmezlerdi kızlarının kaçmasına. Hele oğlan tarafının durumu, kendi durumlarından bir toplu işne başı kadar daha iyi olsun, o zaman kız kaçmalarına analar babalar da canı gönülden yardım ederlerdi. Belki de kızın kaçtığından sabahı, aile reisinin mutlu sesi evin ufak oğluna şöyle seslenecekti:

— Lan Hıdır, bugün ekmeği yedi deel, altı dene al, e mi itoğlusu?

Ve kızın kaçıp gitmesiyle, aile bir ekmeçlik bir saadete daha kavuşacaktı. Ardından baba sokağa çıkacak, âdet yerini bulsun diye, kızına da, kaçırana da ana avrat dümdüz gidecekti...

İşte hep bu yüzden Raziye'nin babasının göz yumuşlarına hiç şaşmıyordum. Belki de adam, bizi kendi kızıyla, kendi odalarında sevişirken yakalasa, başını alıp giderdi, görme-miş gibi... Mırıldanırdı da:

— Çok şükür gızı eyi bi yere yamadık!

Raziye'ye kalsa:

— Hemen gelip oturayım evinle! diyordu.

Ama ben:

— Okuyacam, diyordum.

O:

— Oku, diyordu, ne var, ben senin ders çalışmana garışmam ki. Hem anana yardım ederim, hem de dersden gafan yorulunca sana yardım ederim. Bi girerik yatağa, biliyon mu...

Ben yine:

— Olmaz, deyince, bu kez kızar:

— Sen beni sevmiyon ki, derdi.

Bir ay geçti aradan. Biz her gün bunun münakaşasını yaptık. Hattâ bir gece anamla babam öteki dünyaya biraz daha fazla sevapla yola çıkmak için komşunun mevlûdüne gittiklerinde, kalkıp geldi, yatağıma girdi:

— Çıkmayacam da çıkmayacam, dedi. Baban anan gelince, onlara ben artık Kemal'in garısı oldum diyecem.

— Ama olmadın ki...

— Olsun, ne bilecekler?

— Olmaz Raziye. Ben okuyacam.

— Eyi lan, oku işde... Bizim ne kötülüğümüz dokunuyor sana? Soyunmuş yatıyorduk, gabahat mı?

— Gabahat ya. Peder bizi böyle bir yakalarsa, Allahıma dinime almaz seni çok akıllı oğluna.

— Oğlunda akıl olsa, gelir canıma okur.

— Hadi geyin Raziye!

— Lan ne güzel uyurduk be sabaha kadar, birbirimizle mka sıkı.

— Şimdi sık!

— Doymuyom ki...

O gece onu zorla odalarına gönderbilmişim. Hattâ biraz da tehdit ederek:

— Bak Raziye, demiştim, şimdi kalkıp getmezsen, bi daha heç bakmam senin yüzüne...

Ağlayarak gitmişti zavallı.

İşte ondan üç gün sonra da çekip köye gittiler. Pazartesi gecesi buluşamadık onunla. Sadece asmanın altında iki çift lâf edebildik. Bana:

— Hep seni düşüncem vallaha! dedi.

— Ben de seni, dedim.

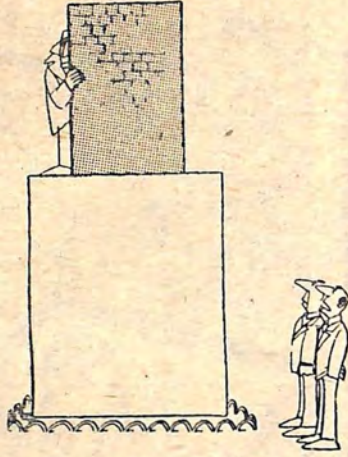
— İki ay guş gibi geçer, dedi.

— He, dedim.

— Ama deler de geçer, o başga, dedi.

— Delmez!

(Devamı var)

— Ünlü bir casusun âbidesiy-miş!..

Erkekler

Gezintiye çıkmışlardı. Bir ara kadın:

— Otobüse binen şu genç kadına, erkeklerin yiyecekmiş gibi bakışları ne iğrenç değil mi, diye sordu.

Otobüs beklediği halde gözü, karısının bahsettiği genç kadından başkasını görmeyen adam:

— Otobüs mü?... dedi. Ne zaman geldi?

İlgi

İki dost, üçüncü dostlarından bahsediyorlardı:

— Antoin'in davranışlarını bir türlü anlayamıyorum, dedi biri.

Diğeri sordu:

— Meselâ hangi davranışını?

— Onun gibi yakışıklı bir erkek, kendinden yirmi yaş büyük bir kadınla evlenir mi?

— Eee, insan paraya sahip olmak isteyince, onun tarihi ile ilgilenir mi?

Kenti tüketen adam

Paris'te karşılaştılar:

— Vay, diye bağırdı biri. Valley kasabasının doktoru... Nasılsınız?

— Gördüğünüz gibi...

— Valley'i terkettiğinizi duy-dum, doğru mu?

— Evet.

— Muayenehaneniz çok iyi işli-yordu, neden kapattınız acaba?

Doktor dertli dertli içini çeke-rek mırıldandı:

— Öyleydi... Ama maalesef Val-ley'de kimse kalmadı. Hepsı bi-rer birer öldüler!

— Baksana, köstebeklere varınca kadar her şey seks mo-dasına tutulmuş!..

Ona göre

Beş yıldan beri ıssız bir adada tek başına yaşayan kazazede, engindeki gemiyi görünce sevinçten çılgına döndü. Gemi yaklaştı, yaklaştı, belli bir mesafeye gelince durdu. Bir sandalla adaya çıkan denizcilerden biri, kurtulma umuduyla hâlâ elini kolunu sallayan kazazedeye bir gazete tomarı uzatarak:

— Bunu size kaptan gönderdi, dedi. Gazeteleri gözden geçirin, dünyanın halini öğrenin, hâlâ bizimle dönmek isterseniz gemiye işaret verin.

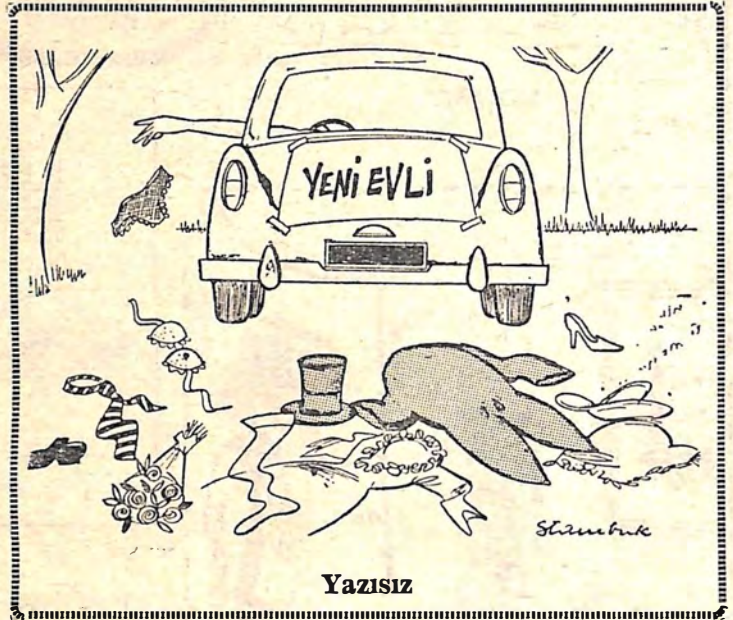
O eskidendi

Girdikleri apartman dairesini tam soymak üzereyken bir dü-dük sesiyle irkilen hırsızlardan biri:

— Polis! dedi. Çabuk atla pencereden!

— Deli misin, diye bağırdı arkadaşı. Onüçüncü kattayız!

— Budalalığı bırak da, atla! Hurafelere inanacak zamanda de-giliz. Onuç rakamının uğursuzluğunu kimse takmıyor artık!

Yazısız

Buluş

İmlâdan hep kırık not alan To-to, dikkatsizliğinin nedenini so-ran öğretmenine:

— Daha kolay oluyor da on-dan, dedi. Bir kelimeyi doğru yazmanın tek şekli varken, yanlış yazmanın otuz şekli var!

Eğlentide

Ziyafetten dönen artiste sekre-teri sordu:

— Dâvet güzel miydi mösyö Jouvet?

— Yok canım, dedi beriki. Jou-vet olmasaydı sıkıntıdan patlaya-caktım!

Kızıştırma

Ringte dövüşe hazır durumday-dılar. Maçın başlamasından bir saniye önce boksörünün kulağına eğilen menajer, karşı köşedeki boksörü göstererek:

— Sana söylemek istemezdim ama, dedi. Üç gün önce karını, bu adamın kolunda gördüm!

Köylü aklı

Fransa'nın Auvergne eyaletinin bir köy yolunda arabasını durdu-ran Paris'li, karşısına çıkan köy-lü kadına sordu:

— Saint-Flour'a nereden gide-bilirim?

Kadın hayretle sordu:

— Bilmiyor musunuz?

— Hayır.

— İnsan bilmediği yere nasıl gider mösyö?

Takip

İki kıızılderilî, ömürlerinde ilk defa bir deniz kayağı gösterisin-de bulunuyorlardı. Biri sordu:

— Gemi neden bu kadar hızlı gidiyor?

— Görmüyor musun, diye ce-vap verdi diğeri. Peşinden gelen-ler tarafından takip ediliyor!

Hafıza

Düz bir ip, düğümlü ipli göre-rek:

— Zavallı dostum, dedi. Yine güreşe başlamış galiba...

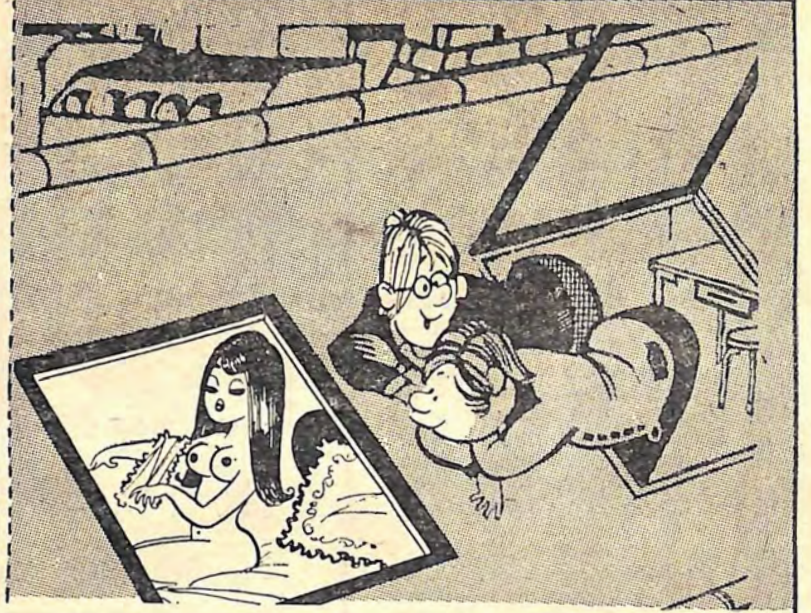

— Bu elbisenin özelliği nerede anlayamadım. Ben onu çok sa-de buluyorum!..

YAZISIZ

Dünya Karikatür leri.

— İŞTE BENİM TELEVİZYONUM ... VE EN SEVDİĞİM GECE PROGRAMI !

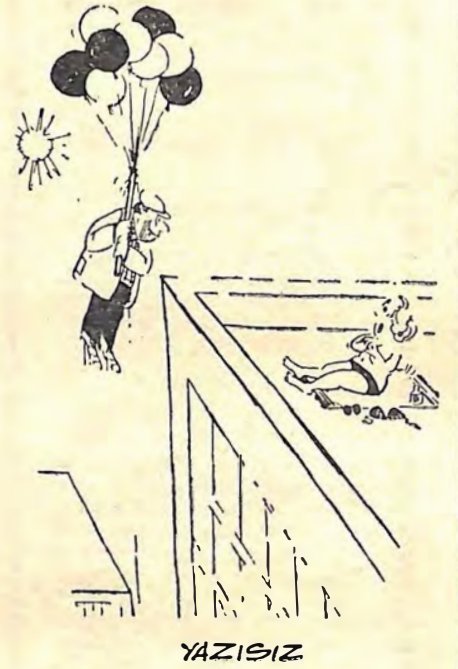
— AMA BABACIĞIM, ODA BİR KERE YIKANSA, TRAŞ OLSA, SAÇLARINI TARASA, TEMİZ GİYİNSE, DİĞER GENÇLERDEN FARKI OLMAZ !

YAZISIZ

— YATAĞIMA OTURDUNUZ GÜZELİM !

YAZISIZ

— DIŞARDA YAPSANA ... — JİMNASTİĞİNİ ...

— ... BAŞIM DÖNDÜ YAHU !

— MARIE, BİZİM EVDEN AYRILMADAN ÖNCE SENDEN BİR HATIRA SAKLAMAK İSTİYORUM.

İstanbul boğaz köprüsü Asyayı Avrupaya bağliayacak...

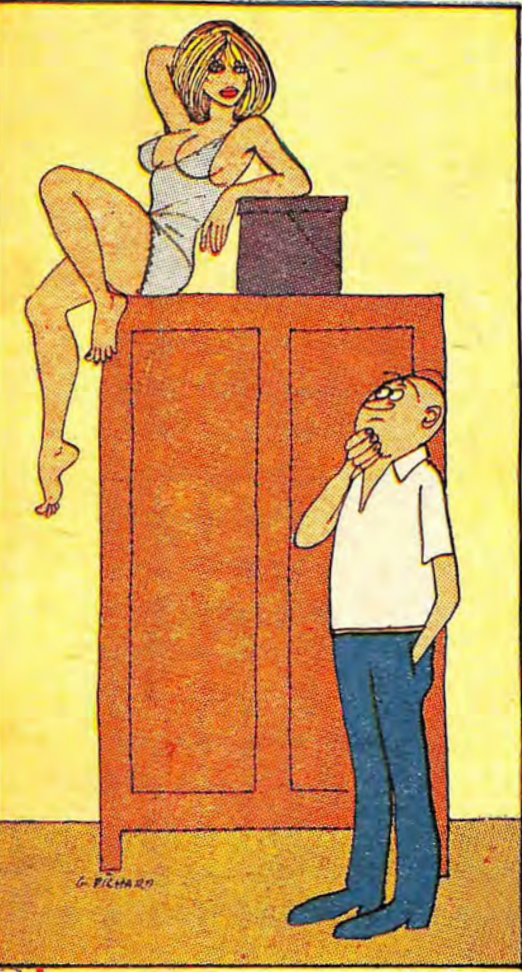

Bugünü yarınıza bağliayacak
en sağlam köprü
Türkiye İş Bankasıdır

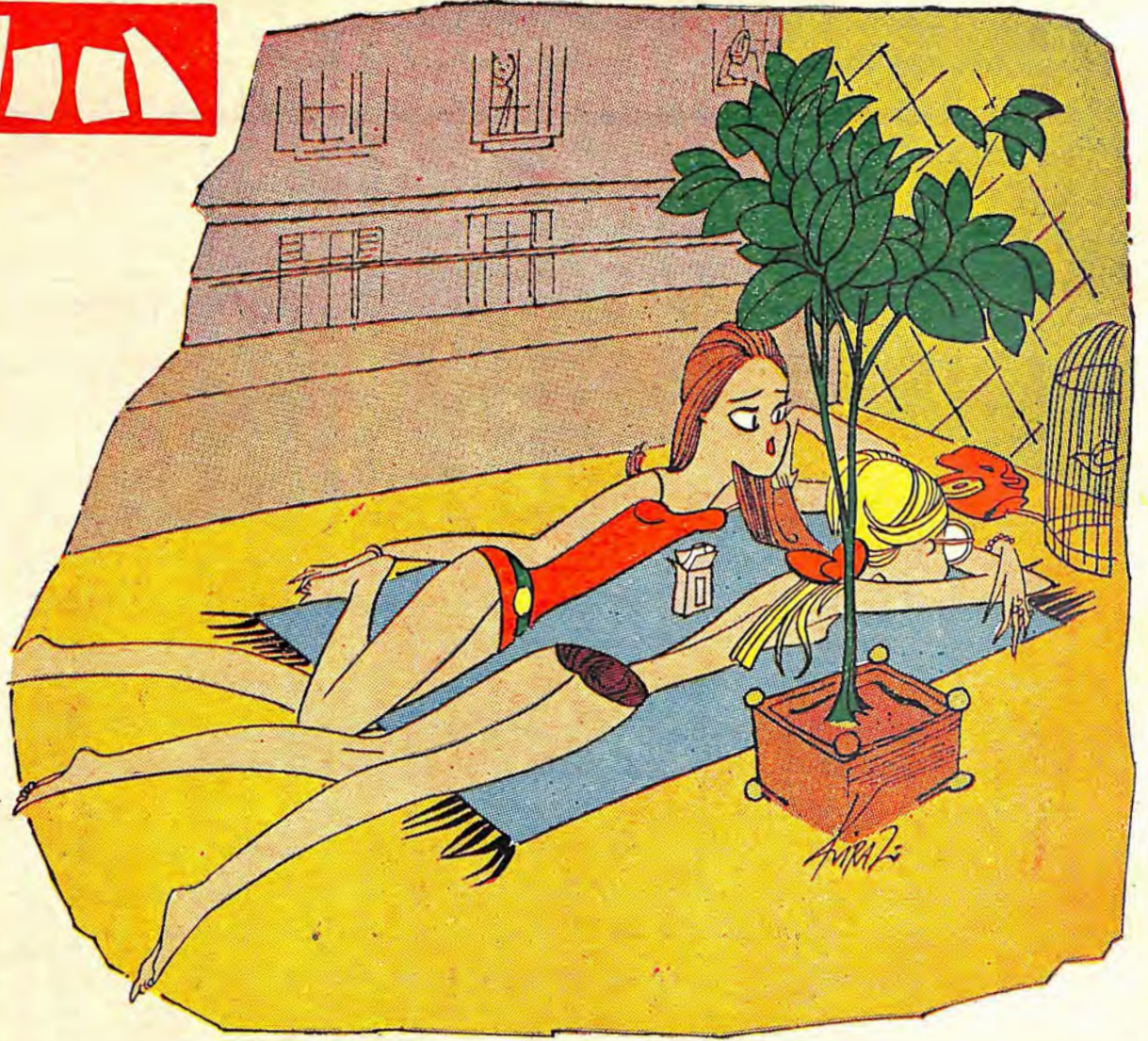
TÜRKİYE
İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

AKI

BU ELBİSEYLE ÖYLE DURUŞUN GÖZLERİMİ KAMAŞTIRIYOR...
YAAA , ÇIKARAYIM İSTERSEN !..

— DOKTOR NE KADAR GÜNEŞTE DURMANI SÖYLEDİ ?..
— BİR KOCA BULUNCAYA KADAR !..

BİR KEREÇİK DOKUNSAM ÇARPAR MI ACABA?

YEMEĞE BAŞLAMADAN ÖNCE BİRAZ ÇEREZ ALMAZ MİSİN ?.